

AUTORKA CELOSVĚTOVÉHO FENOMÉNU

CALLIE
HART

ŽIVÉ
STŘÍBRO

Živé stříbro

CALLIE HART

Živé stříbro

Přeložila Alžběta Lexová

MYSTERY PRESS

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, zálohována ani šířena v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Callie Hart, 2024

Translation © Alžběta Lexová, 2025

Cover Art © Lukáš Tuma, 2025

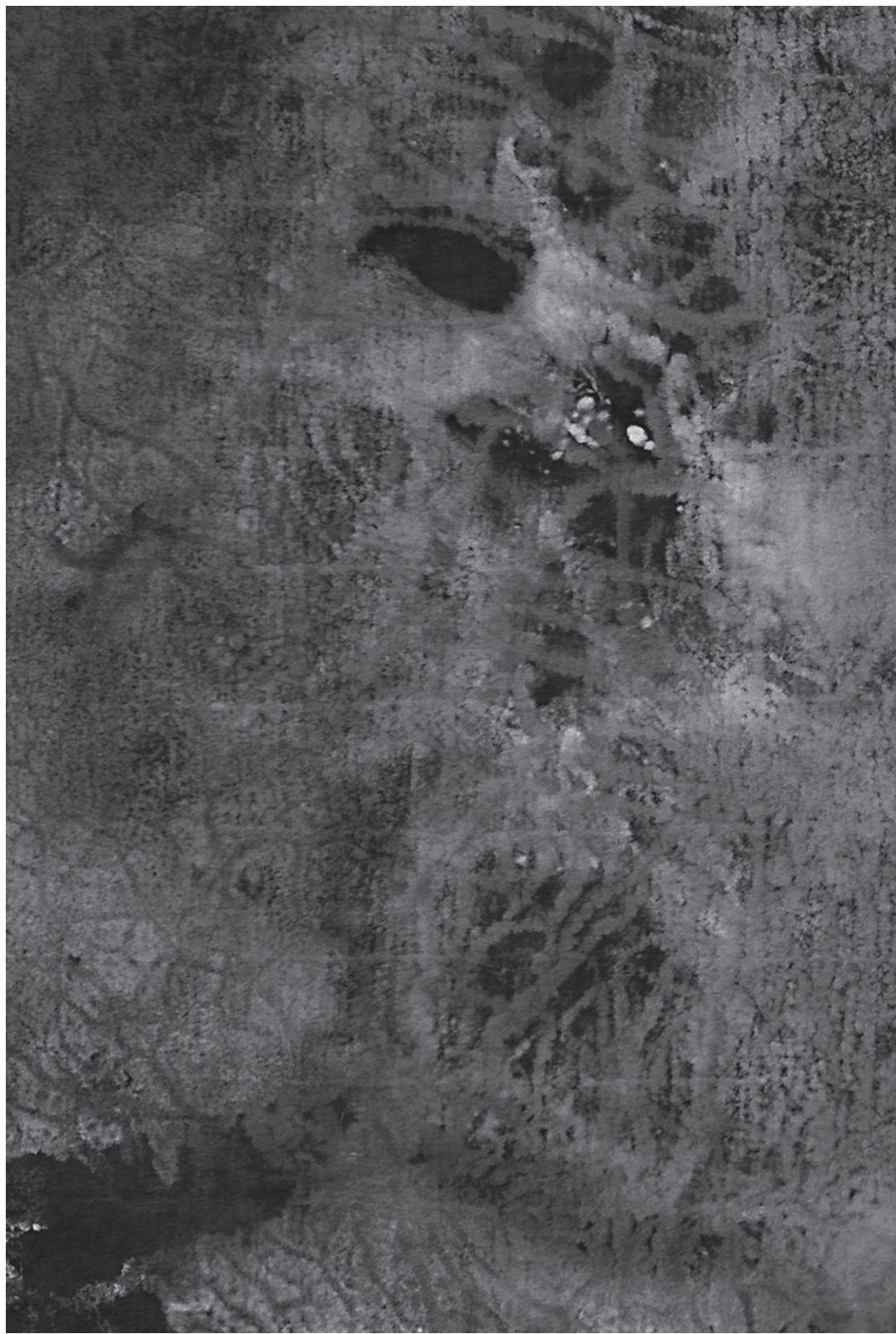
Czech Edition © Mystery Press, Praha 2025

ISBN 978-80-7588-875-4 (pdf)

*Pro všechny,
kteří prožívají své noční můry,
aby jiní mohli žít své sny.*



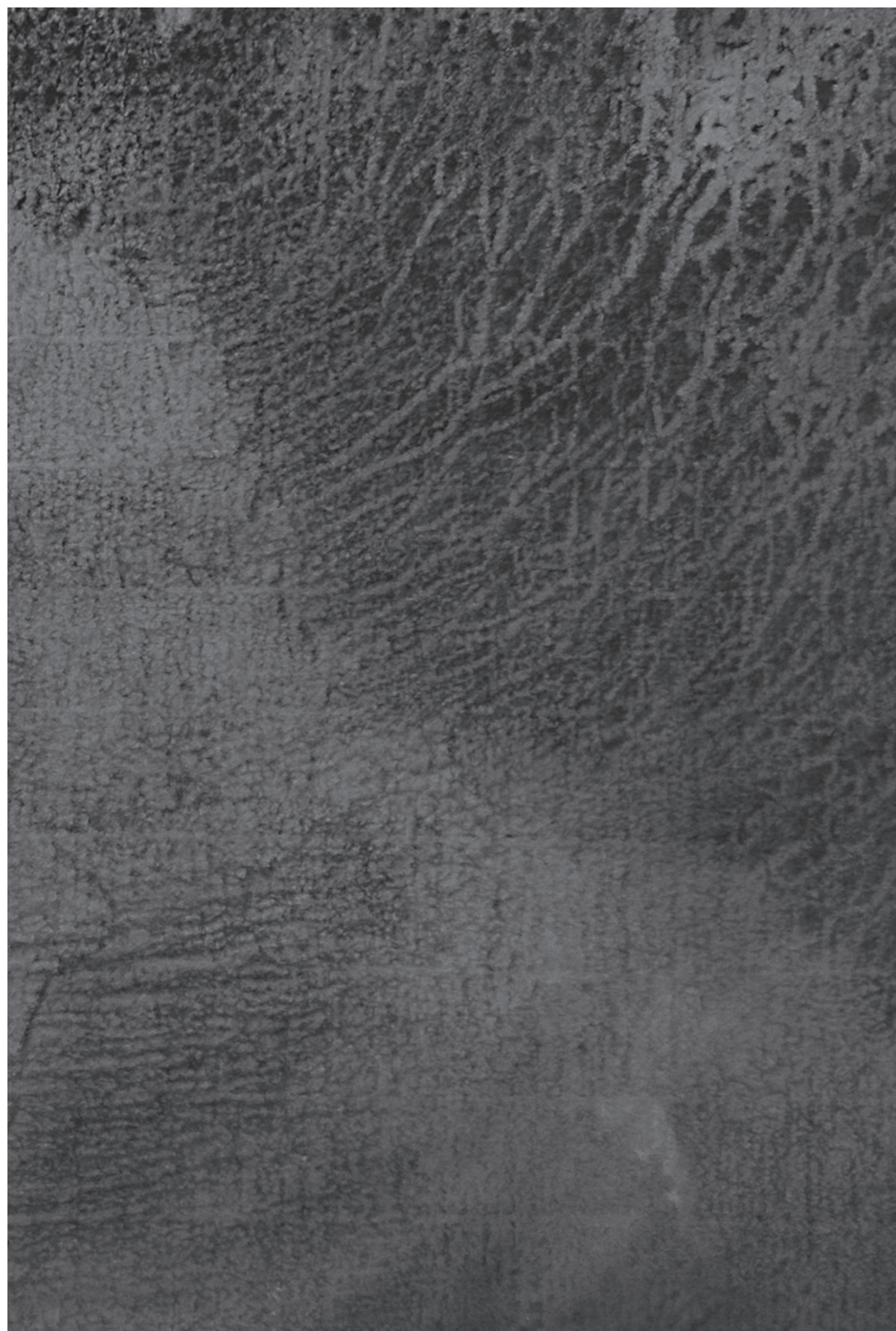




NEZAPOMEŇ...
PŘÍŠERY MILUJÍ
TEMNOTU.

VŠECHNO,
CO SE ZDE DOČTEŠ,
SI VTISKNI
DO PAMĚTI.

PŘIPRAV SE
NA VÁLKU!!



VÝSLOVNOST

Lidé

Saeris – Séris

Rusarius – Rusarijus

Omnamshacry – Omnamšakráj

Iseabail – Išabál

Belikon – Belikon

Taladius – Taladejus

Daianthus – Dejantus

Lorreth – Lorut

Balquhiddel – Balkider

Te Léna – Teléna

Danya – Danja

Místa

Zilvaren – Zilvaren

Yvelie – Yvélije

Cahlish – Kóliš

Sanasroth – Sanazrot

Lìssian – Lisijan

Ammontraíeth – Amontrejet

Omnamerrin – Omnamerin



AŽ NAHORU

„Buď to půjde po dobrém, nebo po zlém.“

Každý v Zilvarenu věděl, že lhát strážci se nevyplácí. Znamenalo to jistou smrt. A zrovna já se o tom přesvědčila na vlastní kůži a dost bolestivě. Většina Zilvareňanů byla podobné lekce ušetřena, ale já před rokem, téměř na den přesně, viděla, jak jeden z královniných mužů ve zlaté zbroji vykuchal mého souseda za to, že zalhal o svém věku. A ještě předtím, což bylo mnohem horší, jsem musela nečinně přihlížet tomu, jak jiný voják podřezává hrdlo mé matce a jak se proudy její horké, neurozené krve vpíjejí do sluncem spečeného písku.

Byl zázrak, že jsem pohlednému strážci, který mě držel pod krkem teď, ještě nevyklopila všechna svá tajemství. Krásná, rytinami zdobená rukavice jeho zbroje odrážela záři dvou sluncí na obloze jako zlaté zrcadlo. Zesílil stisk a zatnul mi kovem chráněné prsty do krku. „Jméno. Věk. Obvod. Ven s tím. Občané z nižších tříd mají vstup do centra zakázán,“ zavrčel.

Zilvaren, slavná a zářivá korouhev severu, byl jako většina měst vybudován do tvaru kola. Podél vnějších hradeb města se nad chudinskými čtvrtěmi a přetékaajícími stokami tyčily do výšky pár desítek metrů špice – příčné zdi, jejichž jediným účelem bylo udržet lidi v příslušných obvodech.

Strážce mnou netrpělivě zatřásl. „Mluv, děvče, nebo šupem pomazeš k páté pekelné bráně.“

Chytila jsem ho za zlatou rukavici, ačkoli jsem ani zdaleka neměla dost síly k tomu, abych sevření jeho prstů uvolnila, a s úšklebkem jsem obrátila oči k bílému nebi. „Jak... ti... mám něco... říct..., když zatraceně... nemůžu... ani dýchat?“

Vojákovy tmavé oči zaplály vztekem. Přiškrtil mě ještě víc. „Máš vůbec ponětí, jaké vedro bývá touhle dobou v kobkách paláce, zlodějko? Žádná voda, žádný vzduch. Z puchu tlejících těl občas zvrací i popravčí. Do tří hodin bude po tobě, to si piš.“

Při zmínce o kobkách v paláci mě smích přešel. Už jsem tam za krádež jednou skončila, na celých osm minut. A i těch pár minut mi bohatě stačilo. V tuhle denní dobu si byla obě slunce na obloze, Balea a Min, nejbliž a odpolední vzduch se tetelil horkem. Ve věžeňských kobkách pod palácem nesmrtelné královny muselo být jako v peci. To si s radostí nechám ujít. Navíc jsem potřebovala zůstat *nad* zemí. Jestli se do soumraku nevrátím do dílny, můžu se s kšeftem, co jsem předchozí noci hodiny domlouvala, rozloučit. Žádný kšeft, žádná voda. A bez vody budou mí blízcí trpět.

Neochotně jsem se podvolila. „Lissa Fossicková. Dvacet čtyři. Svobodná.“ Zamrkala jsem na něj a ten parchant stiskl ještě silněji. Tmavé vlasy a modré oči nebyly ve Stříbrném městě moc obvyklé, ale naštěstí mě nepoznal. Ohledně věku jsem nelhala a pravdivý byl i můj tristní rodinný stav, zato jméno jsem si vymyslela. Moje *skutečné* jméno? To ze mě hned tak nedostane. Kdyby zjistil, že se mu podařilo dopadnout *proslulou* Saeris Faneovou, pochcal by se nadšením.

„Obvod?“ zavrčel.

Bohové. Tak on nedá pokoj. Však si ještě bude přát, aby se nikdy nezeptal. „Třetí.“

„Tře–“ Strážce mě prudce odstrčil. Dopadla jsem na rozžhavený písek a nechtěně vdechla pár horkých zrněk, která mi spálila hrdlo. Rychle jsem si zakryla ústa rukávem košile, ale ty nejmenší částice pronikaly i přes látku. Strážce vrávoravě ustoupil. „Občané z Třetího obvodu jsou v karanténě. Trestem za opuštění obvodu je... je...“

Žádný trest stanovený nebyl, protože se nikdo Třetí obvod opusťt neodvážil. Lidé, kteří stejně jako já nazývali domovem ty špinavé uličky a páchnoucí stoky, obvykle zemřeli dřív, než na útěk stačili vůbec pomyslet.

Strážcův vztek se proměnil v cosi, co mnohem víc připomínalo strach. Až v tu chvíli jsem si všimla malého morového váčku na jeho opasku, a došlo mi, že jako tisíce dalších v Zilvarenu i on patří mezi Věřící. Vyděšeně uskočil a pak mě prudce nakopl do boku, až mi vyrazil dech. Schoulila jsem se bolestí, ale to už se chystal k dalšímu kopanci. Nebyl by to můj první výprask, jako každý úctyhodný podvodník z chudinské čtvrti jsem jich ustála už nespočet, jenže zrovna dnes odpoledne jsem na potyčky s Madřinými fanatickými stoupenci čas neměla. Musela jsem si pospíšit.

Rychle jsem se přetočila a vrhla se vpřed. Chytila jsem strážce pod kolenem – na jednom z mála míst, kde ho nechránila těžká zlatá zbroj. Do očí mi vyhrkly slzy. Věrohodné slzy. Uměla jsem podat kvalitní herecký výkon, však jsem taky měla dost praxe. „Prosím, bratře! Neposílej mě zpátky. Umřu tam! Celou rodinu zchvátí chřepot.“ Dramaticky jsem zakašlala. Byl to suchý, sípavý zvuk, který se ani trochu nepodobal vlhkému, zahleněnému kašli umírajících. Jenže strážce nejspíš nakaženého člověka nikdy neviděl. Zděšeně zíral na prsty, které jsem mu zatínala do látky kalhot.

Vteřinu nato mi košilí pronikl hrot meče a zapíchl se mi přímo mezi ňadra. Stačilo, aby trochu přitlačil, a byla by ze mě jen další mrtvá zlodějka, co vykrvácela v ulicích Zilvarenu. Myslela jsem, že to udělá, a nejspíš to měl i v úmyslu, jenže pak mu očividně došlo, co by následovalo. V jiných obvodech zůstávala těla pohozená na ulici, na stromy lemovaných třídách centra to však chodilo jinak. Písek, který přinášel žhavý západní vítr, elita Zilvarenu zastavit nemohla, ale tlející mrtvolu nějaké zavšivené krysy z chudinské čtvrti? Takovou pohanu na *svých* ulicích trpět nebudou. Kdyby mě strážce zabil, musel by se těla okamžitě zbavit. A z výrazu v jeho tváři bylo zřejmé, že se do tak riskantního podniku pouštět nehodlá. Jako občanka Třetího obvodu jsem totiž byla mnohem nebezpečnější než běžná kapsářka. Byla jsem *nakažlivá*.

Strážce si strhl z ruky kovovou i látkovou rukavici – z té ruky, kterou mě před chvílí škrtil – a zahodil je do písku. Nablýskaný kov s břinknutím dopadl na zem. Mým uším to znělo jako rajská hudba a všechny moje předchozí plány vyletěly oknem. Strážce mě přistihl, když jsem ze stánku na trhu sebrala kousek zkrouceného železa. Zvážila jsem tehdy všechna rizika a usoudila, že mi za to ten malý plíšek stojí. Dal by se střelit za rozumnou cenu. Ale tohle? Takové množství drahého kovu zahozené na zem jako smetí? Nemohla jsem odolat.

Vystřelila jsem s rychlostí, jakou strážce nečekal. Hbitě jsem vyskočila a popadla rukavici za širší konec. Byla dechberoucí, skutečné mistrovské dílo. Drobná zlatá očka se spojovala do kroužkového kusu zbroje, kterou nepronikla žádná zbraň ani magie. Avšak tíha té rukavice, neuvěřitelné množství zlata skrývajících se v jediné malé součásti brnění... v životě bych se k podobnému jmění znovu nedostala.

„Stůj!“ Strážce se ke mně rychle sehnul. Pozdě. To už jsem si rukavici navlékla na ruku a zajistila na zápěstí. A vzápětí jsem se jako

o závod řítila k vnější zdi kolem centra. „Zastavte tu holku!“ Strážcův křik se rozléhal po dlážděném nádvoří, ale nikdo neposlechl. Dav, který se kolem nás těsně po mém dopadení shromáždil, aby si užil podívanou, se rozprchl jako hejno vyplašených slepic, sotva jsem zamumlala slovo: „Třetí.“

Před přijetím do Madřiny královské stráže procházeli rekruti tvrdým výcvikem. Každý, kdo se do elitního programu probojoval, strávil následujících osmnáct měsíců tím, že ho dennodenně topili a snažili se z něj vymlátit duši všemi typy bojových umění, co se daly v zaprášených městských knihovnách najít. Ti, co výcvik přežili, dokázali ustát nepředstavitelné množství bolesti a v boji byli téměř neporazitelní. Byli jako stroje. Na cvičišti kasáren bych proti strážci nevydržela ani čtyři vteřiny. Královna Madra si zakládala na tom, že má ve své stráži jen ty nejlepší z nejlepších. Jenže Madřina pýcha byla neukojitelná bestie. Nejenže její muži museli být ti nejlepší bojovníci, taky museli dobře *vypadat*. A zbroj královské stráže byla pekelně těžká uniforma. Ano, na cvičišti by se mnou ten sráč, co mě přistihl při krádeži železa, udělal krátký proces. Jenže my nebyli na cvičišti. Byli jsme v centru, nad hlavami nám pařila dvě slunce, a ten nebohý prevít se ve své obřadní zbroji pekl jako krocan.

V těžkém, kovovém brnění nemohl běžet.

Nejspíš byl rád, že vůbec chodí.

A *šplhání*? Tak na to mohl rovnou zapomenout.

Řítila jsem se k východní zdi tak rychle, jak mi to jen rozbolavělé tělo dovolilo. Vyskočila jsem a tvrdě dopadla na drolicí se pískovec, až jsem si vyrazila dech.

„Au, au, *au*,“ hekala jsem. Jako by mě Elroy praštil do břicha kladivem. Nechtěla jsem si ani představovat, s jakými modřinami se ráno probudím. *Pokud* se vůbec probudím. Na takové úvahy jsem teď ale neměla čas. Zatnula jsem prsty do škvírky mezi velikými pískovcovými bloky, vycenila zuby a vytáhla se výš. Špičkami bot

jsem zašátrala po další mezírce, kde bych se mohla zapřít. A našla jsem. Jenže moje pravá ruka...

Ta zatracená rukavice.

Kdo *tohle* vymyslel?

Zlato při kontaktu se zdí sladce břinklo, ale popravdě bylo dost na obtíž. Moje prsty – hbité, štíhlé, jako dělané na otevírání zámků a západek na oknech, nebo vískání Haydenových vlasů – na šplhání samy o sobě nestačily. Potřebovala jsem ohýbat zápěstí. A to v rukavici nešlo.

Do prdele práce.

Zdálo se, že není zbytí. Pokud jsem chtěla přežít, musela jsem rukavici zahodit. Kacířská myšlenka. Vážila dobrá dvě kila. Dvě *kila* čistého kovu. Nemohla jsem ji tam nechat. Představovala víc než jen kousek kradeného kovu. Ta rukavice byla vzdělání pro mého bratra. Tři roky jídla. Cesta pryč ze Zilvarenu, dál na jih, kde horké větry, které tady bičovaly suché kopce a ulice Stříbrného města, byly o dvacet stupňů chladnější. Mohli bychom si pořídit domek, kdybychom chtěli. Nic okázalého. Jen něco, co by odolalo rozmarům počasí. Něco, co bych mohla Haydenovi odkázat, až mě strážci nevyhnutelně dopadnou. Protože to byla jen otázka času.

Kdybych tu rukavici zahodila, nepřišla bych jen o život, ale o něco mnohem cennějšího. O naději. V žádném případě. To si dřív utrhnu vlastní ruku.

A tak jsem se znovu pustila do šplhání.

„Nebud' blázen, holka!“ hřímal pode mnou strážce. „Nahoru se nikdy nedostaneš. Spadneš a zlomíš si vaz.“

Kdyby se vrátil do kasáren bez rukavice, čekal by ho trest. Nevěděla jsem jaký, ale určitě by nešlo o nic příjemného. Pro mě za mě, ať mu klidně useknou obě ruce a pohřbí ho po krk v písku, aby se zaživa upekl v odpoledním horku. Co mně je po tom. Já jdu domů.

Škrábala jsem se po zdi nahoru. Z konečků prstů mi vystřelovala bolest do paží a ramen, přesto jsem šplhala dál. Vyhlédla jsem si část zdi, která se zdála být sice narušená, ale stále dost stabilní. Nemohla jsem si moc vybírat. Suchý vítr dokázal s trochou času rozežrat úplně všechno a město pod jeho krutovládou úpělo už tisíce let. Pískovec byl zrádný. Městské budovy a zdi působily odolně, ale zdaleka tomu tak nebylo. Jeden dobře mířený kopanec mohl poslat k zemi celý dům. Nebyla jsem nijak těžká, jenže na tom ani za mák nezáleželo. S každým přitahem jsem si koledovala přinejlepším o zlomeninu, přinejhorším o smrt.

Zapřela jsem se nohama a skočila. Žaludek mi udělal kotrmelec, a když jsem se znovu zachytila na zdi, sevřel se jako pěst. V žilách mi proudil adrenalin. Staly se tři zázraky současně.

Zaprvé: zeď vydržela.

Zadruhé: Podařilo se mi levou rukou dobře zachytit.

Zatřetí: Nevykloubila jsem si rameno.

Nohy. Nohy. No–

DO HAJZLU!

Levé chodidlo mi sklouzlo po zdi a celá jsem se zhoupala na stranu. Srdce mi vyskočilo do krku.

Kdesi pode mnou zaznělo do ticha něžné ženské zajíknutí. Tak jsem přece jen nějaké obecenstvo měla.

Nepodívala jsem se tam.

O několik napjatých vteřin a plejádu sprostých slov později jsem konečně našla rovnováhu a odvážíla se znovu nadechnout.

„Holka! Vždyť se zabiješ!“ křikl za mnou strážce.

„Možná. Ale co když ne?“ zahulákala jsem.

„I tak to bude k ničemu! V celém městě nenajdeš jediného zbrojře, který by byl tak hloupý, aby odkoupil ukradený kus zbroje.“

„Ale no tak. Já jich rozhodně pár znám.“

Neznala jsem.

Život v Zilvarenu byl tvrdý, spousta rodin umírala hladu, přesto by se nikdo neopovážil namočit do obchodování s kradenou rukavicí, která se mi třpytila na předloktí. Ale to bylo jedno. Nechystala jsem se ji prodat.

„Nechám tě jít. Máš moje slovo. Zahod' tu rukavici a nebudu tě pronásledovat!“

Vyštěkla jsem smíchy. A pak že strážci nemají smysl pro humor. Tenhle byl pořádný vtipálek.

Další skok. Další záblesk bolesti. V duchu jsem se snažila co nejlépe vypočítat každý pohyb a vybírala jsem si na pohled co nejpevnější kusy kamene. Vysoko nad zemí jsem se konečně na chvíličku zamyslela. Kdybych se pokusila přesunout rukavici na druhou ruku, spadla by mi? A udržela bych se mezitím na slabší ruce? Spousta věcí by se mohla pokazit a já neměla čas vymyslet dost dobrý plán.

„Jak se chceš dostat na druhé straně dolů, dítě?“

Dítě? Ha! Ten měl teda nervy. Jeho volání znělo tišeji. Byla jsem nějakých patnáct metrů nad zemí. Už jsem viděla vrcholek zdi. A současně jsem byla tak vysoko, že mě při každém pohledu dolů polil ledový pot.

Strážce měl pravdu. Sestup byl stejně nebezpečný jako výstup, jenže tenhle fackovací panák Nesmrtelné královny se narodil do luxusu. Vyrosl v centru. Jeho rodiče nemuseli na noc zamykat dveře. Ani *nepřemýšlel* nad tím, že by přelezl zeď, která ho chránila před nevděčnou, nakažlivou lůzou žijící na druhé straně. Já naproti tomu většinu života strávila tím, že jsem pobíhala po zdech z jednoho obvodu do druhého a vtírala se na místa, kde jsem neměla co dělat.

Byla jsem v tom dobrá.

Ba co víc... *bavila* jsem se tím.

Do dvou minut jsem byla nahoře. Rukavice dopadla do vrstvičky písku naváté na zdi. Vytáhla jsem se přes okraj právě ve chvíli,

kdy zlato ožilo. V písku začaly vibrovat částice křemene a zvedly se milimetr nad kámen.

Dech se mi zadrhl v hrdle. Ten zvláštní výjev mě vyvedl z míry.

Ne. Tady ne. Ne teď...

Rukavice šeptala a šhubala sebou ze strany na stranu. Vylezla jsem na vrcholek zdi. Částice křemene stoupaly výš a výš.

Vidí nás.

Cítí nás.

Vidí nás.

Cítí nás.

Vi–

Zakryla jsem rukavici dlaní a zbroj se zklidnila. Třpytivé kousky křemene popadaly zpět do písku.

„Najdu si tě, zlodějko! Přísahám! Jestli se nechceš až do smrti ohlížet přes rameno, hned mi tu rukavici vrať!“

A bylo to tu – poprvé jsem v jeho hlase zachytila náznak paniky. Konečně si uvědomil vážnost situace. Došlo mu, že teď už nespádnou a nezabiju se. A ani nechtěně neupustím rukavici, kterou tak znechuceně zahodil, když zjistil, že se dotkl nakažené krysy.

Proklouzla jsem mu mezi prsty a on s tím nemohl nic dělat. Mohl jen hulákat prázdné hrozby k nebi. Já už totiž byla pryč. Nebyl to první Madřin voják, kterého jsem proti sobě poštvála, proto jsem se tím nijak zvlášť netrápila. Raději jsem si představovala všechny ty úžasné věci, které ze zlaté rukavice ukovu.

Nejprve jsem však tu krásku musela roztavit.



SKLÁŘ

„Ne. Ani náhodou. Ne tady. V mojí dílně ne.“

Elroy se na mě díval, jako bych byla čtyřhlavá saň a on nevěděl, která z hlav po něm ňafne první. Toho staříka se mi podařilo rozčítit už milionkrát a na milion různých způsobů, ale zrovna tenhle káravý výraz byl novinkou. Mísilo se v něm zklamání s hrůzou, až jsem na zlomek vteřiny zapochybovala, jestli jsem přece jen neudělala chybu, když jsem ukradenou rukavici přinesla do jeho dílny.

Jenže kam jinam jsem měla jít? V podkroví nad krčmou, kde jsme s Haydenem posledních šest týdnů přespávali, se to hemžilo šváby a páchlo to tam jako v doupěti písečného jezevce. Do Oázy jsme se vplížili škvírou v rozbité střeše. Každou noc jsme se tiše vkradli dovnitř a spali mezi shnilými, dávno zapomenutými bednami od vína a moly prožranými hromadami těžkého plátna. Zatím nás nikdo neodhalil. S bratrem jsme si však nedělali žádné iluze. Byla jen otázka času, kdy nás majitelé hostince objeví a násilně nás ze své půdy vystěhují. Budeme utíkat ve spěchu a nestihneme si ani

posbírat věci. Naštěstí jsme žádné neměli. Dokonce ani oblečení, vyjma toho, co jsme měli na sobě. Ukrývat rukavici tam by bylo šílenství. Elroyova dílna byla jediné řešení. A navíc jsem k roztavení zlata potřebovala jeho pece. Neměla jsem na vybranou. Musela jsem rukavici roztavit a zatraceně rychle z ní vyrobit něco jiného, protože byla jako koule na noze, která nevyhnutelně povede k mučení a popravě.

„Jako by nestačilo, že jsem musel před hodinou říct Jarrisi Wadeovi, že tu nejsi. Zuřil. Prý jsi porušila nějakou vaši dohodu. A pak se tu ukážeš s *tímhle*. Na co jsi při všech bozích myslela?“ Z jeho hlasu číselo zoufalství. Náhle jsem zalitovala, že jsem mu ji vůbec ukázala. „Proč jsi ji ukradla? Teď to tu začnou ty Madřiny zmije pročesávat. A až tě najdou, stáhnou tě na náměstí z kůže. A Haydena taky. A já? Já? I kdyby nakrásně uvěřili, že jsem s tím neměl nic společného, useknou mi obě ruce jen za to, že jsem ti dovolil ten krám přitáhnout pod svou střechu. Hloupé, *pošetilé* děvče. Jak se asi užívím bez rukou, hm?“

Elroy pracoval se sklem. Využil toho, že nás ze všech stran obklopuje písek, a obětoval život tomu, aby se stal nejlepším sklářem a sklenářem v Zilvarenu. Ačkoli okna si mohla dovolit jen smetánka z centra. Ve Třetím se lidé sháněli po jiných výrobcích. Kdysi dávno Elroy potají vyráběl zbraně pro povstalecké skupiny, které měly v plánu svrhnout Madru. Hrubé meče z kousků železa, ale vesměs nože, protože jejich ostří byla kratší a nebylo na ně zapotřebí tolik kovu. I z toho nejhoršího železa se dala vyrobit kudla dost ostrá na to, aby poslala Madřina vojáka ke stvořitelům. Jenže postupem času začal být život odbojáře neúnosný.

Čerstvého jídla bylo pomálu. Děti se na ulicích rvaly o patku okoralého chleba. Ve Třetím dnes přežili jen ti, kteří se naučili směřovat a obchodovat... nebo ti, kteří donášeli na své sousedy strážcům. Pokud jste nebyli mrtví, nebo neměli smrt na jazyku, pak jste měli

hlad, a co by hladovějící člověk neudělal pro trochu jídla? Poté, co jsme kvůli udání několikrát jen o vlasek unikli zatčení, Elroy prohlásil, že už svoje zákeřné, tenounké nože vyrábět nebude, a zakázal to i mně. Měli se z nás stát skláři a nic víc.

„Nemám slov. *Zkrátka nemám slov...* Nemůžu ani pochopit...“ Nevěřicně potřásl hlavou. „Nemám nejmenší tušení, na co jsi myslela. Uvědomuješ si vůbec, do jakého maléru jsi nás zatahla?“

Když jsem byla malá, připadal mi Elroy jako obr. Byl legenda dokonce i mezi těmi nejobávanějšími zločinci, kteří měli Třetí obvod pod palcem. Vysoký, urostlý, s mohutnými svaly rýsujícími se pod propocenou košilí. Byl jako přírodní úkaz. Kamenný sloup vytesaný z kusu skály. Pevný. Nezničitelný. Teprve nedávno mi došlo, že dlouhé roky miloval moji matku. Po její smrti jsem sledovala, jak pomaličku, kousek po kousku, chřadne a stává se pouhým stínem svého starého já. Dnes jsem ho už skoro nepoznávala.

Roztřesenou mozolnatou rukou ukázal na nablýskanou rukavici, která se lákavě třpytila na stole mezi námi. „Koukej to odnést zpátky tam, kdes to sebrala, Saeris.“

Vyštěkla jsem smíchy. „Na to zapomeň. Ani kdyby se do mě opřeli všichni zapomenutí bohové silou všech čtyř zkurvených větrů. Málem jsem si zlámala vaz, abych ji získala –“

„*Sám ti zlámu vaz, jestli ta věc nebude do patnácti minut pryč.*“

„To mám jako nakráčat ke strážní budce a *odevzat ji?*“

„Nebud' směšná. Bohové, proč musíš všechno tak zlehčovat? Prostě vylezeš na zeď a až Dvojčata trochu klesnou, hodíš ji zpátky do centra. Jeden z těch dementních zbohatlíků ji najde a bez přemýšlení strážcům vrátí. Nebude ani uvažovat nad tím, jaký je to poklad.“

Zatnula jsem zuby a překřížila paže na prsou. Snažila jsem se nemyslet na to, jak moc se mi pod látkou košile rýsují žebra. Na kůži mě svrběla vrstvička potu. Ztrácela jsem vodu, kterou moje tělo zoufale potřebovalo. V Elroyově dílně bylo jako vždycky proklaté

horko a já svůj příděl vody nechala schovaný ve zdi na půdě Oázy – nechtěla jsem, aby mi ho někdo sebral, zatímco budu já vybírat kapsy lidem na trhu.

Nedokázala bych ani spočítat, kolikrát jsem z výhně v dílně omdlela. Nechápala jsem, jak to může Elroy ustát. Zasloužil si úctu a jen kvůli tomu jsem se na vteřinku zarazila a jeho žádost opravdu zvážila. A pak jsem si představila chladný jižní vánek, příjemně plný žaludek, měkký dotek péřové matrace a budoucnost, kterou bych mohla Haydenovi zajistit. Ve srovnání s tím působila náklonnost k muži, který kdysi miloval moji matku, zcela nepodstatně. „To nemůžu udělat.“

„Saeris!“

„Nemůžu. Prostě nemůžu. Přece ti *musí* být jasné, že takhle dlouho nevydřžeme –“

„Ale taky vím, že žít s málem je pořád lepší než vykrváčet někde venku na ulici. Tak tohle chceš? Chceš umřít Haydenovi před očima? Chceš, aby tvoje tělo zetlelo ve škarpě, kde budou tvoji páchnoucí mrtvolu obírat vrány? Chceš dopadnout jako matka?“

„ANO! *Samozřejmě* že přesně tohle chci!“ Praštila jsem pěstí do stolu, až zlatá rukavice poskočila a vrhla na zdi duhové odlesky. „Jasně že chci zemřít a Haydena stáhnout s sebou. A tebe taky, jak jinak. Celá se třesu na to, až se mi budou všichni posmívat a vzpomínat na mě jako na pošahanou sklářovu učednici, která se opovážila okrást Madřina strážce a nechala se kvůli tomu zabít. *Přesně* tohle chci!“

Ještě nikdy jsem takhle s Elroyem nemluvila. Nikdy. S královními strážci si toho sám užil víc než dost. Kolik z jeho blízkých vytáhli uprostřed noci z postele a bez soudu je popravili? Kvůli královně přišel i o bratra, který těsně před mým narozením zemřel hladu, protože Madra navzdory nezvykle neúrodnému roku odmítla rozdat jídlo z centra jiným obvodům. Místní smetánka si dál

pořádala okázalé večírky, pochutnávala si na exotických lahůdkách dovážených z dalekých krajín a opíjela se vzácnými víny a whisky, zatímco zbytek Zilvarenu umíral hladu nebo na úplavici. Elroy to všechno zažil na vlastní kůži. Dokonce i dnes se sotva protloukal. Strážci mu v jednom kuse bušili na dveře a dělali neohlášené prohlídky ve snaze najít u něj nelegálně vyrobené zbraně nebo bájně zaříkavače ovládající magii. Ne že by snad nějací existovali. A Elroy si to všechno nechal líbit. Nehnul ani prstem.

Vzdal to. Naopak já ještě nebyla připravená zadusit poslední jiskřičky naděje.

Elroy nakrčil husté, prošedivělé obočí. Oči mu potemněly. Chystal se k dalšímu ze svých proslovů o tom, jak se musíme držet při zemi a nepřitahovat pozornost, jaký je to zázrak, že vůbec žijeme a jak každou noc při ulehnutí na svoji mizernou pryčnu děkuje stvořitelům za to, že se mu ten den opět podařilo ošálit smrt. Musel však zahlédnout plamen doutnající v mém nitru, protože pro jednu zaváhal.

„Víš, že jsem bojoval. Vzduroval jsem stejně, jako se o to snažíš ty. Obětoval jsem všechno, úplně všechno, co mi bylo drahé, jenže tohle město je bestie, která se živí utrpením, bolestí a smrtí a *nikdy* nemá dost. Všichni do jednoho se jí můžeme vrhnout do chřtánu a nic se tím nezmění, Saeris. Lidé budou trpět dál. A umírat. Madra městu vládne tisíc let. A bude mu vesele vládnout dál. A tahle bestie, kterou stvořila, bude dál žrát a chtít víc a víc, dokud celé tohle proklaté místo nepohltí písek a nezůstanou tu jen duchové a prach. A co potom?“

„To nemění nic na tom, že někteří bojují za lepší svět, zatímco jiní se už nechali zlomit,“ vyprskla jsem.

Popadla jsem rukavici a chystala se z dílny vyběhnout, ale Elroy byl stále docela hbitý. Chytil mě za ruku a prosebně se mi zadíval do očí. „Co když přijdou na to, co dokážeš? To, co umíš s kovem...“

„Obyčejný salónní trik, Elroyi. Nic, co by je zajímalo.“ Lež jako věž, pochopitelně. Zajímalo by je to a moc. Některé předměty se kolem mě občas začaly třást. Předměty ze železa, cínu nebo zlata. Jednou se mi podařilo bez doteku roztočit na matčině stole Elroyovu dýku. No a? Při pohledu na jeho zoufalý výraz jsem jen pokrčila rameny. „Jestli mě najdou, oddělají mě ze spousty jiných důvodů.“

Elroy si povzdechl. „Nejde mi o tebe. Dokonce se nebojím ani o sebe. Jde mi o Haydena. Ten kluk není jako my. Zatím. Ještě se umí smát. Přál bych si, aby mu ta nevinnost vydržela o něco déle. A to se nestane, jestli se bude muset dívat, jak mu věší sestru.“

Vyškubla jsem se mu a zaskřípěla zuby. Na jazyk se mi draly stovky ostrých, příkrých slov a rvaly se o to, které ze mě vyletí jako první. Stejně rychle mě však vztek opustil. „Už je mu dvacet, Ele. Jednou musí dospět. Navíc to dělám pro něj. Všechno, co dělám, dělám pro něj.“

Tentokrát už se mě Elroy nepokoušel zadržet.

V některých ohledech jsme si byli s Haydenem podobní. Například jsme byli oba vysocí a hubení. Měli jsme stejný smysl pro humor a oba jsme byli přeborníci v trucování. Zbožňovali jsme slanou, štiplavou chuť nakládaných střevlí, se kterými se kupci občas vrátili od pobřeží. Vyjma té hrstky povahových zvláštností a skutečnosti, že jsme se tyčili nad většinou lidí, jsme toho ale moc nesdíleli. Já měla tmavé vlasy, on světlé. Vlnily se mu tak, že vypadal v jednom kuse rozčuchaně, a měl jich *hrozně* moc. Z jeho vřelých, hnědých očí sálala laskavost, po níž v mých modrých nebylo ani stopy. Po našem zesnulém otci podědil hranatou bradu s dolíčkem uprostřed, po matce hrdý, rovný nos. Říkávala mu „letní dětátko“. Sníh sice nikdy neviděla, ale právě ten jsem pro ni byla já: její zimní vánice. Odtážitá. Chladná. Ostrá.

Bratra jsem nemusela hledat dlouho. Měl jedinečný dar namočit se do každého maléru, ke kterému se nachomýtl, a já měla na potíže

čuch, takže jsem o něj zcela nepřekvapivě div nezakopla jen o pár minut později. Válel se celý zakrvácený na zemi před *Domem Kaly*, kterému místní říkali jednoduše *Kala*. Bylo to jedno z mála míst, kde prodávali jídlo a pití i výměnou za zboží, nejen za peníze. A kdo měl kromě prázdného břicha i prázdné kapsy, mohl se pokusit nějaké zboží vyhrát v kartách, pokud byl natolik statečný nebo hloupý, aby se posadil ke stolu se zdejšími prevíty. S bratrem jsme neměli ani peníze, ani nic na prodej, zato Hayden uměl skvěle podvádět v kartách (lepší švindlíř v celém Zilvarenu jsem byla snad už jen já), dávalo tedy smysl, že se tu pokoušel z někoho křivou hrou vymámit džbán piva.

Do bratra se opíraly poryvy větru s pískem, který se hromadil v malých kopečkách v záhybech zmačkané košile. Stále na ní byly viditelné otisky rukou toho, kdo bratra popadl a z *Kaly* ho vyhodil. Zrovna ho mījela rozjívená skupinka opilců. Kolem tváří měli omotané šály, jež je chránily před žárem Dvojčat a pískem, a Haydena bez zájmu překročili a šli dál. V těchto končinách nebyl mladík s rozraženým rtem a tmavnoucím monoklem na oku nic zvláštního.

Zastavila jsem se u bratrových nohou a překřížila paže na prsou. Vak s rukavicí jsem si tiskla pevně k boku. Kapsáři a zlodějci tu taky nebyli nijak neobvyklým jevem. Banda hladových pouličních krys bez váhání přepadla každého, u koho vycítila dobrou kořist. Kopla jsem Haydena do zaprášené boty. „Zase Carrion?“

Pootevřel oko a zasténal. „Zase! Čekal bych, že ten parchant bude mít na práci lepší věci než mi v jednom kuse rozbíjet hubu.“ Choulil se a chránil si žebra. Nejspíš jich měl pár zlomených.

Znovu jsem ho nakopla špičkou boty, tentokrát tvrději. „A já bych čekala, že se poučíš a budeš se od něj držet dál.“

„Hej! Saeris! Kde je tvůj soucit?“

„V Carrionově kapse, spolu s penězi, co jsem ti dala na vodu.“ Měla jsem sto chutí mu dolámat i zbytek žeber, ale jeho chlapecký

úsměv můj hněv rozehnal. Tak už to s ním chodilo. Byl pošetilý a lehkovážný až hrůza, ale člověk se na něj nedokázal zlobit dlouho. Podala jsem mu ruku a pomohla mu na nohy. Následovala spousta bolestného hekání a klení, načež si Hayden oprášil košili a kalhoty a nasadil dravý úsměv, který naznačoval, že na pohmožděná žebra už zapomněl a cítí se jako znovuzrozený. „Kdybys čirou náhodou měla třeba jeden *chit*, určitě by se mi podařilo vyhrát zpátky nejen peníze na vodu, ale i tu červenou šálu, co mi Elroy dal.“

„Pche! Na to můžeš, milej zlatej, rovnou zapomenout.“ Pros-mekla jsem se kolem něj a vyběhla po schodech do krčmy. V *Kale* bylo jako obvykle narváno. Ve vzduchu se mísila vůně pečeného kozího masa s pachem potu. Sotva jsem vešla do dveří, stočila se ke mně desítka hlav. Všichni vytřeštili oči. Hayden tu býval dennodenně, ale já sem chodila, jen když jsem za sebou měla opravdu špatný den. Když jsem potřebovala upustit páru. Zašukat si. Nebo se porvat. Tradovalo se tu o mně kdeco, byť do očí by mi to nikdo neřekl. Špitali si to jen s ústy zakrytými opálenýma rukama. Například že kdykoli se posadím k baru, je šance tak padesát na padesát, že se nějakému chlapovi buď poštěstí, nebo dostane pořádně na budku.

Dneska jsem se k baru neposadila. Rozhlížela jsem se v lokále po místních opilcích a hledala v moři bílé, šedé a hnědé záblesk barvy. Táhle. Seděl se třemi svými slaboduchými kumpány na opačné straně krčmy, u rohového stolu, aby neměl nikoho za zády. Carrion Swift: nejproslulejší karbaník, podfukář a pašerák v celém městě. A taky byl neobyčejně dobrý v posteli. Jako jediný dosáhl toho, že jsem křičela jeho jméno rozkoší, a ne vzteky. Jeho zářivé kaštanové vlasy ve zšeřelém lokále svítily jako signální oheň.

Vydala jsem se k němu mezi stoly, už po pár krocích mi však skočila do cesty ošlehaná čtyřicátnice s obrovskou dřevěnou vařečkou v ruce.

„Ne,“ pronesla rozhodně.

„Nezlob se, Brynn, ale slíbil, že nechá bratra na pokoji. To nad tím mám jen tak mávnout rukou?“

Brynn měla příjmení, jen ho nikdo neznal. Kdykoli se jí na něj zeptali, odvětila, že ho v dětství ztratila a neobtěžovala se ho hledat. Měla za to, že člověka s příjmením jde vypátrat snáz než člověka bez něj, a to měla naprostou pravdu. *Dům Kaly* patřil jí a lidé, kteří ji ještě neznali, jí často říkali *Kalo*, v domnění, že podnik pojmenovala po sobě. Brynn se na ně pokaždé zakabonila a vycenila zuby. V její rodné řeči slovo *kala* znamenalo pohřeb a Brynn se nijak zvlášť nezamlouvalo, když ji někdo spojoval se smrtí.

„Mně je to upřímně fuk.“ Výhrůžně se přes moje rameno zamračila na Haydena, který se za mnou vplížil dovnitř jako nevinnost sama. „Dobře ví, že Carrion podvádí. Žádnou další rvačku tady nechci. Dneska ne. Ten neřád a ten tvůj blbec mě už tak stáli dvě židle.“

„Nejsem blbec!“ namítl Hayden.

„To teda jsi,“ zavrčela na něj Brynn. „A taky máš čtyřiaadvacetihodinový zákaz vstupu. Mazej ven. Jestli to tvoje sestra zaplatí, nechám ti tam donést džbánky piva.“

„Nic platit nebudu.“

Hayden měl tu drzost zatvářít se zklamaně. „Bez svojí šály nikam nejdu,“ nevzdával se. „Než bych došel domů, měl bych plíce plné písku.“

„Tak to abys zadržel dech. Padej. Už ať jsi pryč.“ Brynn na něj výhrůžně zamávala vařečkou a bratr viditelně zbledl. Ostražitě obrovskou měchačku sledoval, jako by s ní dneska už jednou dostal a stále měl v živé paměti, co dokáže. Vůbec by mě nepřekvapilo, kdyby monokl na jeho oku měla na svědomí právě Brynn, a ne Carrion.

„Běž počkat ven. Já ti tu šálu donesu,“ slíbila jsem.

„Silou ji nezískáš,“ varovala mě Brynn a stočila vařečku mým směrem. Tahle výhrůžka na mě ale nezabrala. Aby vyvedla z míry mě, musela by v ruce držet něco nablýskanějšího a mnohem ostřejšího.

A dobře to věděla. Spustila vařečku a zvolila vlídnější přístup. „Myslím to vážně, Saeris. Prosím. Žádné rvačky, aspoň kvůli mně. Mám nervy nadranc, a to ještě není ani osm.“

„Máš moje slovo. Žádný zničený nábytek. Vezmu si, pro co jsem přišla, a budu pryč dřív, než se naděješ.“

„To doufám.“ Očividně mému slovu nevěřila, přesto si povzdechla a ustoupila. Hayden se na mě škemravě zadíval, abych se za něj zaručila – *vždycky* to musel zkusit ještě jednou –, ale na mě tyhle štěněcí pohledy už nezabíraly.

„Ven. Hned. Tohle pohlídej. *Neopovažuj* se to pustit z očí.“ Vrazila jsem mu do náruči svůj vak. Na vteřinu mě sevřela panika, jenže jsem neměla na vybranou. Promenádovat se po obvodu s obrovským kusem kradeného zlata ve vaku byla jedna věc. Ale přinést cenný kontraband Carrionu Swiftovi přímo pod nos? To bylo čiré šílenství. Ten chlap se neštítel ničeho. Před jeho chmatavýma rukama nebylo v bezpečí nic. Mě dokázal oblbnout tak, že jsem se s ním i vyspala – což byl mistrovský kousek, o kterém si lidi vyprávěli ještě celé měsíce. Nehodlala jsem riskovat, že vyčenichá v mém vaku něco zajímavého a pokusí se mě o to připravit.

„Dej mi deset minut,“ řekla jsem Haydenovi. Zašklebil se a uraženě vyšel z krčmy na ulici.

Hosté v lokále přerušili své hry s kůstkami a veselý hovor podezřeले utichl. Všichni po očku sledovali, jak se blížím ke Carrionovu stolu. Pašerák ke mně zvedl pobavené jiskřivě modré oči. Vlasy mu hrály v odstínech mědi, zlata a tmavého okru, jako by byl každý pramen naleštěný prut kovů, které měla královna Madra tolik v lásce. Vždycky byl nejvyšší v místnosti, přinejmenším o dvacet čísel, měl široká ramena a nosil se s hrdostí, která k němu přitahovala pohledy všech dívek v Zilvarenu. Neochotně jsem musela uznat, že právě jeho sebejistota byla to, co vlákalo do jeho postele i mě. Chtěla jsem mu dokázat, že není na místě, že je to jen fasáda. Chtěla jsem

rozdrtit jeho ego na prach, jenže jemu se podařilo nemyslitelné. Jeho chvástání bylo, jak se ukázalo, zcela oprávněné. Více než oprávněné. Jen při té vzpomínce mi vřela krev. Byl to zloděj a lhář a taky nadutý až hrůza. Kdo, no schválně, kdo by se oblékl takhle okázale? Do krčmy plné divochů, kteří by člověku strhli z nohou i staré, okopané holínky? Je to *šílenec*.

„Dabile,“ pozdravila jsem prkenně.

Zakřenil se a můj žaludek udělal bezděčně kotrmelec. V duchu jsem zaklela. „Mrcho,“ opáčil. „Jaké milé překvapení. Myslel jsem, že už... *se nevidáme*.“ Jeho přátelé zahýkali smíchy jako oslové a významně se dloubali lokty do břicha. Dokonce i oni věděli, že je to narážka. Rýpanec. Když jsem Carriona viděla naposledy, drápala jsem se z jeho postele, rychle sbírala oblečení a přísahala na všechny zapomenuté bohy a čtyři světové větry, že raději zemřu, než abych si s ním dala druhé kolo. Věděl, že vyhrál. A ani trochu se za to nestyděl. Zmetek nafoukaný. Prohlásil, že se ještě vrátím s prosíkem, a já mu velmi peprně popsala, jak mu ukrotím ptáka, jestli se ke mně znovu přiblíží. Nebo něco v tom smyslu.

Jeho kámoše i tu neskrývanou narážku jsem okatě ignorovala a přešla rovnou k věci. „Slíbil jsi, že už s Haydenem nebudeš hrát.“

Carrion naklonil hlavu a zadíval se do stropu, jako by nad tím přemýšlel. „Opravdu?“ podivil se. „To se mi ani trochu nepodobá.“

„*Carrione*.“

Ostře zalapal po dechu a znovu se zaměřil na mě. „Řekla mi jménem,“ zakňoural s předstíraným dojetím. „Slyšeli jste to taky? Řekla mi jménem.“ Jeho dětinští kumpáni se znovu zasmáli.

„Nejenže jsi porušil slovo, cos mi dal, ale taky jsi z něj vymlátil duši, Carrione.“

„Ale no tak. Nepřeháněj.“ Rozhodil rukama. „Chtěl hrát. Uprosil mě. Víš, že neumím říkat ne. A kdybych z něj vymlátil duši, asi sotva bych ho před chvílí zahlédl, jak trucuje támhle u baru, ne? To

by ještě pořád ležel venku a plival krev do písku. Praštil jsem ho...“ Zamyslel se. „Jednou. Možná dvakrát. To je stěží výprask. Přátelé si sem tam pár výchovných facek dají, ne?“

„Hayden není tvůj přítel. Je to můj bratr. Mlátit ho je proti pravidlům.“

Carrion se předklonil, opřel se lokty o stůl a provokativně povytáhl obočí. „Já pravidla porušuju děsně rád, sluníčko.“

„Měli jsme dohodu. Živě si ji vybavuju. Já slíbila, že nebudu narušovat tvoje dodavatelské řetězce do centra, a tys slíbil, že necháš Haydena na pokoji.“

Nakrčil čelo. „Hmm, jo, to mi zní povědomě.“

Taková drzost. Naprosto nehorázná troufalost. „Tak proč jsi s ním hrál?“

„Možná mi poslední dobou neslouží paměť,“ prohodil Carrion.

„Je fakt, že dostáváš často po hlavě.“

„Nebooo,“ protáhl a zakroužil pitím ve sklence, „jsem věděl, že když s ním budu hrát, vylákám z úkrytu tebe. Možná jsem si tu příležitost nechtěl nechat ujít.“

„Zlámal jsi bratrovi žebra, abys mě mohl vidět?“ vyprskla jsem nevěřícně. Tak šílený nemohl být ani Carrion.

Náhle zvažněl. „Ne, Saeris,“ odsekl zostrá. „Zlámal jsem mu je, protože se mě pokusil bodnout jedním z tvých nožů, když jsem odmítl hrát dál. Dokonce ani tvému bratrovi nemůže něco takového jen tak projít.“

Sevřela mě ledová hrůza. „To by neudě–“

„Ale udělal.“ Carrion dopil pivo, praštil prázdnou sklenicí o stůl a rázem byl jeho okouzlující úsměv zpět. „A když už jsi tady, můžeš se se mnou napít. Na přátelství a tak.“

Bylo až k nevíře, jak rychle dokázal Carrion střídat emoce. A neméně působivá byla jeho schopnost obelhávat sebe sama, kdykoli se mu to zrovna hodilo. „Nehodlám s tebou pít. Je mi fuk, jestli si to

Hayden zasloužil. Nejspíš na tebe ten nůž vytáhl jen proto, že se snažil získat zpátky svoji šálu. Což by se nestalo, kdybys s ním nehrál!“

„Máš ráda whisky, že ano? Dvojitá může být?“ Už vstával od stolu.

„Carrione! Já s tebou pít nebudu!“

Ten pohledný neřád se mě pokusil obejmout kolem pasu, ale já si v minulosti poradila i s mnohem hbitějšími predátory. Uskočila jsem a rychle zvětšila odstup. Měla jsem sto chutí sáhnout po svých nožích – těch, které si Hayden „nepůjčil“ –, jenže jsem dala slovo Brynn. Žádné rvačky. Carrion mě sjel pohledem a na chvíličku se zastavil u mých boků a zaculil se. Zničehonic se mi vybavilo, jak mě na těch bocích *líbal*. Cítila jsem, jak rudnu.

„Ty se červenáš? Sluší ti to, mimochodem.“ Zatracený zloděj, nic mu neuniklo. „Uděláme to takhle. Dáš si se mnou jeden drink a já ti vrátím Haydenovu šálu.“

„Ani náhodou.“

„Ne?“ Vypadal upřímně zaskočeně.

„Jestli mám přetrpět patnáct minut u tvého stolu, tak chci víc než jednu zavšivenou šálu, ty supe.“

„Kdo mluvil o patnácti minutách? Víš, že si rád dávám načas.“

Světci, smilujte se. Silou vůle jsem zaháněla vzpomínky, které se mi draly před oči. Carrion mi chtěl tou nevinnou poznámkou připomenout, kolik času strávil s jazykem mezi mými stehny. Chtěl, abych si vybavila, jak dlouho oddaloval vlastní rozkoš – přesně, jak by ksakru taky *měl* –, zatímco prodlužoval moji. Tu radost mu neudělám.

„Jeden drink. Patnáct minut. A vrátíš mi i peníze, co jsi z něj vymámil. Plus pět *chitů* navíc, jako odškodné za to, že musím dýchat stejný vzduch jako ty.“

Carrion povytáhl obočí a změřil si mě. Tušila jsem, že ať z něj vypadne cokoli, nebude se mi to líbit. „Kdybych věděl, že je tvůj čas na prodej, Saeris, byl bych už na mizině a z tebe by byla velmi

bohatá žena. Poslední tři měsíce bys strávila na zádech a škemrala bys, abych přirážel tvrději a –“

„Ještě slovo a rozluč s koulema, šmejde,“ zavrčela jsem.

Co Carrionu Swiftovi scházelo na dobrých mravech, vynahrazoval zdravým rozumem. Poznal, kdy má vycouvat, pokud se chce vyhnout krveprolití. Rozhodil rukama a poraženě sklopil hlavu, až se mu vlasy zaleskly odstíny rudé, zlaté a sytě tmavě hnědé. „Dobře, dobře. Šála, *chity* a pět navrch, protože jsi chamtivá. Posad' se. Prosím. Dojdu ti pro to pití.“ Ukázal ke stolu, jako by čekal, že se vmáčknu mezi něj a jeho kumpány. Pro bratra a sklenici čisté vody bych udělala kde co, ale tohle? Ani mě nehne. Otočila jsem se a odkráčela k prázdnému boxu o tři stoly dál.

Já Haydena zabiju. Rozsekám ho na nudličky. Co ho to popadlo? Opravdu se ten šašek pokusil *bodnout* Carriona? Byl jen o tři a půl roku mladší než já, ale občas se choval, jako by mu ještě nesestoupily koule. Dříve či později bude muset začít jednat zodpovědněji. Musí pochopit, že jeho činy mají následky. V tu chvíli mi v hlavě zazněla Elroyova slova, kupodivu velmi podobná mým vlastním myšlenkám.

Nemám nejmenší tušení, na co jsi myslela. Uvědomuješ si vůbec, do jakého maléru jsi nás zatáhla?

„Tady.“ Carrion přede mě postavil sklenku s jantarovou tekutinou. Ta zatracená věc byla plná až po okraj.

„To není jeden drink.“

„Je v jedné sklenici,“ namítl. „Takže to je jeden drink.“

Kdybych to vypila celé, musela bych se zpátky do Oázy doplazit. Při šplhání do podkroví bych si nejspíš srazila vaz. Přesto jsem sklenku zvedla a pořádně si lokla. Tenhle rozhovor střízlivá nepřežiju. Whisky se mi propálila hrdlem až do žaludku a okamžitě mě prohrála zevnitř. Snažila jsem se na sobě nedat nic znát. To poslední, o co bych teď stála, bylo, aby Carrion Swift po celém obvodu roznášel, že jsem padavka a neumím pít.

„Takže?“ vyštěkla jsem. „Co chceš?“

„Jak to myslíš? Tvoji společnost přece.“

Lháře jsem poznala na první pohled a muž sedící proti mně byl ostrílený profík. „Ven s tím, Carrione. Nenutil bys mě tu zůstat, kdyby ti o něco nešlo.“

„Co když mě zcela uchvátila tvoje krása? A tvůj andělský hlas?“

„Nejsem krásná. Jsem špinavá a unavená a můj hlas je jízlivý a podrážděný. Můžeme přejít k věci?“

Carrion se uchechtl a napil se z vlastní (podstatně menší) sklenky s whisky. „Před třemi měsíci s tebou teda byla větší zábava. Jak můžeš být tak krutá? Neustále na tebe myslím.“

„Ale no tak. S kolika ženami jsi od té doby spal?“

Zmateně přimhouřil oči. „Jak to s tím souvisí?“

Začínala jsem ho mít plné zuby. Postrčila jsem sklenku jeho směrem a opřela se, jako bych chtěla vstát.

„Tak dobře! Světci, s tebou je vážně kříž.“ Zhluboka se nadechl. „Když jsi to teď zmínila, vlastně s tebou úplnou náhodou něco probrat chci.“

„Jaký šok.“

Carrion můj tón ignoroval. „Donesla se ke mně jedna zajímavá informace. Jakási černošská rebelka ze Třetího údajně zákeřně přepadla královnina strážce a ukradla mu kus zbroje. Rukavici. Věřila bys tomu?“

Hmm. Tak on si chce hrát? Z důsledně netečného výrazu ve tváři a až podezřeले uvolněného posedu jsem vyčetla všechno, co jsem potřebovala. Pochopitelně věděl, že jsem tu rukavici sebrala já. Ne že bych se to snad chystala přiznat. Tak hloupá jsem nebyla. „Ne! Opravdu? Ale... jak? Vždyť obyvatelé Třetího nemůžou obvod ani opustit.“ Znovu jsem si lokla whisky.

Carrion si mě chvíli mlčky měřil. Šacoval mě. Na moji předstíranou nevědomost neskočil, ale taky nechtěl uprostřed plného lokálu

začít vykřikovat nepodložená obvinění. „Vid?“ prohodil zlehka. „Šílené. A co je ještě šílenější, ta nebohá dívka teď podle všeho zoufale hledá, kam by ten obrovský kus zlata ukryla. Prý ho přinesla sem, do obvodu, chápeš to?“ Tiše se zasmál. „Ale co to vykládám... něco tak nebezpečného by neudělala.“

„Jistě. To by bylo opravdu nebezpečné,“ souhlasila jsem.

„Určitě ji schovala někam, kde ji strážci nebudou hledat. Někam do bezpečí.“

„Nepochybně.“

„Myslíš, že dívka, která byla tak hloupá, aby napadla a okradla strážce, bude mít dost rozumu na to, aby svou kořist dobře ukryla?“

Nejradši bych mu poupravila tu hezkou fasádu. Držela jsem se jen silou vůle. „Podle mě není hloupá, ale statečná,“ procedila jsem skrz zuby. „Podle mě to spíš bylo tak, že se ji ten strážce pokusil zatknout a zahodil tu zpropadenou rukavici na zem. Myslím –“

„Ale *ukryla* ji?“ sykl Carrion. „O jejím zdravém rozumu se můžeme dohadovat celý den, ale jestli to vyvolá potíže v obvodu –“

Opřela jsem se na lavici. „Co je ti po Třetím? Vždyť tu už ani nebydlíš, Carrione. Každý ví, že sis našel pohodlný byteček pod druhou špicí.“

„Mám za hranicemi obvodu *skladiště*,“ opáčil tiše, „díky kterému můžu převážet zboží mezi obvody. A *bydlím* tady, protože se starám o svou babičku. To přece víš. Gracia, vzpomínáš? Setkaly jste se. Šedivé vlasy? Prudká povaha?“

„Já Gracii znám, Carrione.“

Naklonil se ke mně a v očích se mu zlostně zablesklo. „Jestli ti zlatí sráči usoudí, že máme něco, co jim patří, snesou se na nás jako kobylky, Saeris. Víš, že ano. Pokud *dotyčná* přinesla tu rukavici do Třetího, budou se do rána ulicemi valit potoky krve.“

Měl pravdu. Strážci byli všemocní. Jediné, co jim nahánělo strach, byla samotná královna. Kdyby se jí doneslo, že je rukavice

tady, následoval by rychlý a tvrdý trest. Rukavice, kterou jsem *já* přitáhla. Elroyovo zděšení mi najednou nepřišlo tak nemístné. Jestli kvůli tomu vyšíloval i Carrion, *zrovna* Carrion, pak bych možná měla svůj plán přehodnotit. Nebo aspoň konečně nějaký vymyslet.

„Přemýšlíš. Vidím to na tobě. To je dobře,“ prohlásil Carrion a nasadil arogantní úsměv. Byla to jen přetvářka. Ostatní hosté v *Kale*, včetně jeho přátel sedících v rohu, si měli myslet, že se mě bezostyšně snaží znovu rozčilit natolik, abych s ním vlezla do postele, ale obavy v jeho očích předstírané nebyly. „To skladiště,“ utrousil, „není daleko od zdi. Přesunout něco odsud tam by trvalo sotva půl hodiny.“

Bohové, on se opravdu zbláznil. „Snad si nemyslíš, že ti ji dám?“ Až se zpožděním mi došlo, že jsem se právě prozradila. Ale co už? Tímhle kličkováním jsme jen ztráceli čas. „To bys mi musel nabídnout opravdu pořádný balík a ten nemáš.“

„Nechci ji pro sebe, ty hloupá. Chci ji jen dostat pryč ze Třetího.“ Tvářil se, že mi špitá sladké lichotky, ale z jeho hlasu odkapával jed. „Naši lidé už tak trpí dost. Nepotřebujeme, aby sem vtrhla stovka strážců, rozcupovala to tu na kusy a pobila každého, kdo se jim připelete do cesty. Je mi fuk, kam ji odneseš, ale ať je to daleko odsud. Rozumíš?“

Bylo opravdu zahanbující dostat přednášku od někoho, jako byl Carrion Swift. Patřil k těm nejsobečtějším, nejaroagantnějším mužům na světě. Snažil se ostatní přesvědčit, že mu nezáleží na nikom a na ničem. Ale očividně záleželo a *já* právě provedla něco tak sobeckého, že dokonce ani on nemohl jen nečinně přihlížet? Bohové.

Znovu jsem si pořádně lokla whisky, zbytek vylila a praštila sklenkou o stůl. „Musím jít.“

„Napravíš to?“ Carrion mě provrtal ledově modrým pohledem.

„Napravím to,“ zavrčela jsem.

„Výborně. A... Saeris?“

Tak on nedá pokoj? Otočila jsem se a zakabonila se na něj. „Co?!“

„I špinavá a unavená jsi pořád krásná.“

„Bohové a světci,“ zabrbkala jsem. Byl neodbytný. Rychle jsem však jeho mrštný jazyk pustila z hlavy. Měla jsem mnohem větší problémy. Když jsem vyšla z krčmy ven, byl Hayden pryč. A rukavice zrovna tak.



PRO JEHO DOBRO

Proč nemohl pro jednou poslechnout? To byl celý on. Tvářil se, že poslouchá. Kýval hlavou, dokonce byl schopný i zopakovat, co jsem právě řekla. Ale když došlo na lámání chleba, nikdy neudělal, o co ho člověk požádal, vnímal jen na půl ucha a obvykle udělal přesně tu jednu jedinou věc, o kterou jsem ho prosila, aby nedělal.

Většinou nešlo o nic tragického, ale zrovna dneska si zahrával s ohněm. Zrovna dneska mohla jeho roztržitost skončit *katastrofou*.

Vydala jsem se k *Oáze* a snažila jsem se přitom tvářit jakoby nic. Možná Haydena už jen nebavilo na mě čekat a rozhodl se vrátit i s mým vakem do podkroví hostince. Čím víc jsem si však přehrávala v hlavě různé scénáře, tím víc mě svírala panika.

Jestli se bratr do toho vaku podíval...

Jestli se do něj podíval, pak jen světci ví, kde teď je a co vyvádí. Na hlavu mi pražil žár Dvojčat, až se mi z horka točila hlava. Kdy jsem naposledy měla doušek vody? Dnes ráno? Ne, schovala jsem si svůj příděl na později, až se vrátím z Elroyovy dílny, jenže po hádce

s ním jsem úplně zapoměla, že se mám jít napít. Bohové, proč jsem si jen dávala tu whisky?

Jakmile jsem se dostala od *Kaly* dál, zrychlila jsem a postupně přešla do klusu. Pokoušela jsem se tvářit, že se nic neděje, ale kdo by na to skočil? V Zilvarenu nikdo neběhal jen tak pro radost. Lidi se tu snažili co nejvíc šetřit silami. Pokud jste viděli někoho běžet, pak obvykle proto, že mu byl někdo jiný v patách.

V ulicích mě pronásledovaly podezřívavé pohledy. Proplétala jsem se mezi zchátralými pískovcovými domky a zakrytými stánky s pečeným masem, oblečením a páchnoucími bylinnými mastmi ze severu. Uličky lemovaly známé vybledlé plakáty s podobiznami údajných uživatelů magie, za jejichž dopadení slibovala královna tučné odměny. Tuhle část Třetího obvodu jsem znala nazpaměť. Cesta nalevo by mě zavedla k domu Rojany Breenové – tam mě matka posílala, kdykoli se v obvodu rozkřiklo, že kupci dovezli ovoce. Na rozdíl od ostatních pašeráků ze Třetího Rojana obchodovala jen s jídlem a vodou. I to bylo samozřejmě protizákonné, ale kdyby ji dopadli, přišla by pouze o ruce, ne o život.

Napravo si však zřídil podnik Vorath Shah. Ten kupčil s kdečím. Nabízel úlomky kovu, které podle něj obsahovaly stopy dávné magie, vycpané, smradlavé packy písečných králíků, co měly zahánět choroby, nebo skleněné nádobky s kalným obsahem, jenž měl v tom, kdo je vypije, probudit nadpřirozené dary. Dary, které lidstvo dávno ztratilo. Už jsme neuměli číst myšlenky, přivést krev nepřátel k varu nebo si zajistit nekonečné štěstí. Každý věděl, že jsme o tyto dědičné schopnosti přišli před stovkami let, ale Shah i tak vydělával jmění na prodeji bezcenných tretek zoufalým a utrápeným lidem. Dokonce měl směšnou odpověď na věčnou otázku, kterou se Zilvareňané opovážili pronést jen za zavřenými dveřmi, a i tak pouze šeptem: jak to, že královna žije už tisíc let? Madra byla člověk, tak proč už dávno nezemřela? Shah tvrdil, že má přístup k pramenu

jejího věčného mládí a vodu z něj pochopitelně v malých flakoncích rovněž prodával.

A krom toho taky vykupoval artefakty. Pokud vám náhodou spadlo do klína něco vzácného, a ne zcela legální cestou, Shah vás mohl propojit s případným kupcem. Zároveň však bylo pravděpodobnější, že vám to ukradne, podřízne vám krk a mrtvolu nechá na pospas pouštním krabům. Jestliže jste ho zastihli ve špatné náladě, do rána z vás nezbylo víc než doběla ohlodané kosti.

„Prosím ne,“ mumlala jsem si pro sebe a zahrnula doprava. „Haydene Fane, jestli jsi vzal to zlato k Shahovi, tak si mě nepř–“

Suchý vzduch prořízl výkřik. Vzdálený. Tlumený. Přicházel z východu a mně okamžitě zatrnulo. Na východ ode mě stála *Oáza*. A podobný křik se Třetím rozléhal jen ve chvíli, kdy strážci někoho znásilňovali nebo prolévali krev. Instinktivně jsem to už tušila. Cítila jsem to v kostech: ten výkřik měl co dělat s Haydenem. Bratr byl v nebezpečí.

Bez přemýšlení jsem přidala. Ulice se mi před očima proměnily v rozmazané šmouhy. Srdce mi divoce tlouklo. Žaludek se svíral strachy.

Za zády se mi zničehonic ozvalo řinčení kovu.

„Zadržte ji! Chyťte tu holku!“

Byli mi v patách. Strážci. Pět? Deset? Odvážila jsem se kouknout přes rameno, ale viděla jsem jen zářivou zlatou stěnu. V uších mi zněl dusot jejich kroků.

Bohové, Saeris, hni sebou! Tak utíkej!

V duchu jsem se pobízela k větší rychlosti. *Musela jsem zrychlit.* Jestli mě chytanou, je se mnou konec. A s Haydenem taky.

Dolehl ke mně další pronikavý, bolestný výkřik. Srdce mi vynechalo jeden úder, ale silou vůle jsem ho přiměla, aby se znovu rozběhlo. Potřebovala jsem zůstat v pohybu. Nenechám se těmi bastardy uštvat. To *odmítám*.

Obyvatelé Třetího mi s křikem uskakovali z cesty. Strážci hulákali rozkazy a vybízeli ostatní, aby mě zadrželi, ale nikdo se o to ani nepokusil. Znali mě. Místní mě měli rádi, protože měli rádi moji matku. A zároveň mě nesnášeli, protože jsem dělala potíže a byla jim věčně trnem v oku. Strážce našťástí nenáviděli víc.

Plíce mě pálily, svaly úpěly námahou a prosily, abych se zastavila, ale já naopak ještě přidala. Byla jsem na pokraji vyčerpání. Dvojčata žhnula na obloze a zalévala město bledě zlatou září. Kolem většího z nich se utvořila zvláštní modrá aureola. Neměla jsem čas ji obdivovat. Pospíchala jsem k *Oáze* a podkroví a stále jsem se modlila, aby byl Hayden někde v bezpečí.

Třeba strážce zahlédl, nebo zaslechl, že do Třetího dorazila Madřina stráž. Moc jsem v to ale nedoufala. Hayden nepatřil mezi nejvnímavější typy a po výprasku od Carriona už vůbec ne. Nejspíš byl pořád ztracený ve svém vlastním světě a hořekoval kvůli prohraným penězům a svojí debilní šále.

Na chvíličku jsem si odhrnula vlastní šálu z tváře a lapavě se nadechla. Cítla jsem, jak mi hrdlo a hrud' spalují rozžhavené částičky písku. Oběhla jsem stánek s noky na rohu ulice –

„Stát! Ani hnout!“

Zarazila jsem se uprostřed kroku. Při pohledu na scénu, co se odehrávala před *Oázou*, mě sevřela hrůza. Stáhla se mi kolem hrudníku jako železná obruč, až jsem se bála, že mi poláme žebra. V životě jsem neviděla tolik zlata na jednom místě. Záře Dvojčat dopadala na nespočet nátepníků, kyrysů a rukavic a vrhala kolem oslnivé odlesky, které by dokázaly člověka i oslepit. Před očima se mi dělaly mžítiky. Těkala jsem pohledem z jednoho strážce na druhého a snažila se je spočítat. Ale proč vlastně? Jednomu bych utekla. Možná i dvěma. Tři už by mě přemohli. A před *Oázou* jich stálo v bojové formaci mnohem víc. Přinejmenším třicet. V plné zbroji. V jedné ruce drželi meče, ve druhé nablýskané zlaté štíty tvořící

neproniknutelnou zeď. Na pažích a nohách se jim třpytila kroužková zbroj. Ústa měli zakrytá bílými jutovými šátky a z přimhouřených očí vykukujících nad nimi sálala nenávist upřená na mého bratra.

„Ne. Ne, ne, ne...“ Tohle se *nemělo* stát. Měla jsem to zlato roz-tavit v dílně a dobře schovat. Hayden se o té rukavici neměl nikdy ani dozvědět, natož s ní jakkoli přijít do styku, pitomec mizerná.

Kdyby nehrál s Carrionem...

Kdyby mě poslechl a počkal na mě...

Kdyby se do toho proklatého vaku nepodíval...

Hledala jsem jednu výmluvu za druhou, proč si za tohle může sám, ale současně mě trápil pocit viny. To mě strážce přistihl při krádeži. Já mu sebrala kus zbroje. Já usoudila, že ten kus kovu za to riziko stojí. A Haydena teď před mýma očima popraví celá jednotka strážců a je to jen moje chyba.

Hayden před vojáky a jejich nablýskanými ostřími ucouvl. A cou-val by dál, kdyby zády nenarazil do zdi. V ruce držel za zápěstní plát zlatou rukavici, která ho usvědčovala na kilometry daleko. Ve tváři se mu zračila čirá hrůza.

„Ani hnout, kryso!“ zahřímal strážce v čele jednotky. Jako jeden muž se posunuli o krůček vpřed, až po nich v písku zůstala vyhloubená brázda. Zpoza šátků sledovali Haydena s neochvějným přesvědčením a sdílenou hlubokou nenávistí. Opovrhovali jím pro jeho sluncem vybledlé oblečení, špínu za nehty a propadlé oči. Ale ze všeho nejvíc ho nenáviděli za to, jak snadno by mohli být na jeho místě. Život ve městě řídila náhoda. Jejich prarodiče měli to štěstí, že se narodili v bohatších obvodech blíž k centru. Jinak by se nikdo z nich strážcem stát nemohl. Naši prarodiče měli naopak smůlu a skončili v karanténě v nemocemi zamořeném obvodu. V odporné díře, kterou se Madra snažila vyhladovět k smrti, pokud nebude mít všichni tu slušnost a nepojdeme dřív na některou z mnoha chorob, co nás sužovaly.

Byla to jen náhoda. Štěstí a smůla. A štěstěna byla vrtkává.

„Ta zbroj je majetkem královny!“ vykřikl kapitán. „Odevzdej ji, nebo tě na místě popravíme!“

Hayden vykulil oči na rukavici ve své ruce, jako by ji viděl poprvé v životě. Otočil ji a ztěžka polkl, až se mu zavlnily svaly na krku.

Pokud ji vydá, vsadí ho strážce do okovů a odvedou do paláce. A už ho nikdy nikdo nespatří. Ale pokud ji nevydá, vrhnou se na něj. Rozsekají ho na kusy a já budu zase stát opodál a sledovat, jak se krev milovaného člověka vpíjí do písku. V obou případech by to byl Haydenův konec... a s tím jsem se nemohla smířit.

Kapitán strážců vykročil vpřed a zbytek jednotky se synchronizovaně pohnul jako oslnivá zlatá přišera na řetězu. Hayden se přitiskl zády ke dveřím krčmy. Za špinavými okny se na okamžik objevily tváře, ale zase rychle zmizely, jak si hosté krčmy, kteří si do té chvíle užívali odpolední drink, uvědomili, že se do obvodu přihnala Madřina stráž a v ulicích co nevidět propukne peklo. Hayden se zoufale rozhlédl, jako by hledal spásu tam, kde žádná není. A zahlédl mě, jen pár kroků daleko. Nejprve si viditelně oddechl.

Jsem tu.

Pomůžu mu.

Dostanu ho z toho.

Najdu řešení, tak jako vždycky.

Se staženým hrdlem jsem sledovala, jak úleva z jeho tváře postupně vyprchává. Tohle nebyla rvačka za hospodou ani potyčka s Carrionem. Tohle byl opravdový průšvih. Čelil celé jednotce strážců a já s tím nemohla udělat vůbec nic.

„Hod' mi tu rukavici!“ přikázal kapitán hromovým hlasem. Z uličky za krčmou vyběhla skupinka dětí a při pohledu na stráž se s jekotem rozprchla. Vojáci nehnuli brvou. Soustředili se jen na Haydena a ukradenou rukavici. Bratr byl bledý jako sluncem vyšisovaná kost.

Dlouze se na mě zadíval a já pochopila, o co se pokusí. Ten idiot se chtěl dát na *útěk*.

„Ani na to nemysli, mladíku,“ zavrčel kapitán. Očividně si Haydenův výraz taky vyložil správně. Kdyby se pokusil utéct, okamžitě by ho odpravili. A to by Madru nepotěšilo. Nepochybně jim přikázala, aby se vrátili s *živým* zlodějem, kterého by mohla hodiny vyslýchat a mučit. S mrtvolou si už moc nepohraje.

„Saeris!“ zakvílel Hayden vyděšeně.

„Ani hnout!“ Kapitán už měl bratra skoro na dosah. Zbytek jednotky stál připravený s tasenými meči. Během pár vteřin by bylo po všem.

V Haydenových očích se leskly slzy. „Mrzí mě to, Saeris!“

„Počkejte,“ vydechla jsem polohlasem.

„To je ono, chlapče. Jen mi ji dej.“ Strážci se kolem bratra stahovali.

„Počkejte! STÁT!“ Tentokrát se můj křik rozlehl celou ulicí. Vojáci mě slyšeli, ale jen kapitán se obtěžoval na mě pohlédnout. Zběžně si mě změřil a rychle obrátil pozornost zpět k Haydenovi.

„Neplet se do toho, děvče,“ prohlásil chladně. „Vrať se domů a nech nás dělat naši práci.“

„Ale já se do toho *budu* plést,“ odsekla jsem a vykročila vpřed. Kousla jsem se do tváře, až jsem na jazyku ucítla krev, a rozpráhla ruce. „On nic neprovedl. Požádala jsem ho, aby mi pohlídal vak. Ten kus zbroje patří mně –“

Kapitán po mně střílel očima. „To tedy *nepatří*. Královninu zbroj může vlastnit pouze člen její stráže. Je to pocta, kterou si musíš zasloužit. A takovým, jako jsi *ty*, rozhodně nenáleží.“

Šátek se mu s každým zlostně vyprsknutým slovem před ústy nadýmal. Tohle nebyl muž, kterému jsem rukavici sebrala. Byl chladnější. Tvrdší. Krutější. Kolem očí se mu nerýsovaly žádné vrásky, ale z jejich bezedných hnědých hlubin mi běhal mráz po zádech.

„Já jsem tu rukavici ukradla,“ řekla jsem pomalu. „Já přelezla zed' a utekla s ní. Ne on.“ Kývla jsem bradou k Haydenovi. „Neměl ani ponětí, co pro mě hlídá.“

„Lže,“ vyhrkl Hayden roztřeseně. „Byl jsem to já. Já ji ukradl.“

Ze všech bláhových, nedomyšlených nápadů, co se kdy bratrovi prohnaly hlavou, byl tenhle ten nejhorší. Snažil se mě chránit. Měl strach – takhle vyděšeného jsem ho v životě neviděla –, ale kdesi hluboko současně sbíral odvalu a chystal se vzít vinu na sebe. Aby mě zachránil.

Jenže za tu rukavici jsem mohla já. Elroy měl pravdu. Ukrást ji byla pošetilost. Nikdy jsem na ni neměla ani sáhnout. Nechala jsem se zaslepit chamtivostí a *nadějí*, ale ať se propadnu, jestli za takovou hloupost nechám pykat Haydena.

„Neposlouchejte ho,“ procedila jsem skrz zuby a provrtala ho pohledem.

„Já ji sebral,“ trval na svém a vzdorovitě mi pohled oplácel.

„Tak se ho zeptejte kde,“ vyzvala jsem kapitána.

„To stačí,“ vyštěkl strážce. „Zadržte ji.“

Podrážděně mávl rukou mým směrem a z jednotky se oddělila trojice vojáků a vydala se mým směrem. Blížili se s tasenými meči, v bojovém postoji, a hněv, který se ve mně od dětství hromadil, konečně vybublal na povrch.

Nenechám se zatknout. Nenechám se jimi šikanovat, omezovat ani umlčet. Už ne.

Nejspíš mi v tu chvíli dočista přeskočilo, protože jsem se sehnula pro dýku ukrytou v holínce. Něco takového se nedalo vzít zpátky. Vytáhla jsem zbraň na stráž Nesmrtelné královny. Ve zkratce jsem už byla mrtvá. Jen moje tělo si to ještě neuvědomilo.

„Vida, vida. Narazili jsme na divošku, hoši,“ zavrčel strážce napravo.

„To abychom jí udělili lekci,“ ušklíbl se ten uprostřed.

Já se soustředila na muže nalevo. Na toho tichého. Pohyboval se jako dravec a v očích měl smrt. To on představoval největší hrozbu.

Nejprve nechal zaútočit toho přidrzelého. Ohnal se po mně mečem, ale já se sehnula a vykryla výpad dýkou. Prostřední voják zaklel, vrhl se na mě a pokusil se mě probodnout. Uskočila jsem stranou. Náhle jsem se ocitla přímo před mlčenlivým strážcem – a tušila jsem, že to takhle celou dobu plánoval.

Zamrkal na mě přes okraj šátku a zaútočil.

Rebelové, kterým matka před svou smrtí pomáhala, se u nás nejen ukrývali. Cvičili mě. Naučili mě krást. Přezít. Bojovat.

A teď jsem bojovala jako ztělesněná zuřivost.

Voják mě zasypával přesně vyměřenými údery. Každý jeho výpad byl jako otázka, na niž jsem já měla odpověď. Když jsem se s pouhou dýkou v ruce ubránila už jeho čtvrté smrtící ráně, přestal skrývat narůstající vztek.

Prostřední voják, nejmenší z trojice, hlasitě zaryčel a skočil po mně. Hravě jsem odtančila z jeho dosahu a s otočkou jsem se rozmáchla dýkou. Byl to dost náročný chvat, ale já ho cvičila tak často, že mi připadal zcela přirozený. Přesně pod tímhle jediným úhlem mohlo ostří proniknout úzkou skulinou ve zbroji stráží. Malinkým otvorem mezi nárameníkem a límcem, kudy si našlo cestu ke krční tepně. V životě jsem ten chvat na živého člověka nepoužila, přesto jsem nezaváhala. Dokonce jsem se nezarazila ani ve chvíli, kdy z vojákovy krku vytryskl proud rudé, tepenné krve, a muž dopadl na kolena.

Žádný pocit viny.

Žádné slitování.

Nebyl na to čas.

Popadla jsem jeho meč a nechala ho umírat na zemi.

Mlčenlivý strážce přimhouřil oči, jako by mě viděl v novém světle. Ten druhý tak chytrý nebyl. Vztekle zavyl a rozběhl se ke mně.

Strhl si šátek a vycenil na mě zuby. „Ty špinavá couro! Za to zaplatíš –“ Otočila jsem se, uskočila a ohnala se mečem. Byl těžší než dřevěné, se kterými jsem cvičila, délkou se však nelišil. Věděla jsem naprosto přesně, kde ostří vojáka zasáhne – těsně nad jeho pravým zápěstím. Načasovala jsem to dokonale. Stačilo drobné mávnutí a strážcova pravačka, stále svírající meč, dopadla s žuchnutím do písku.

„Moje ruka! Ona... ona mi usekla... ruku!“

„A hlava bude další,“ zasyčela jsem.

Viděla jsem rudě.

Zabili mi matku.

Přátele.

Povraždili celou Elroyovu rodinu.

Měli na svědomí tisíce životů a teď mě chtěli připravit o Haydena. Roky potlačovaný hněv se ze mě vyřinul jako divoká povodeň. Vykročila jsem ke zmrzačenému vojákovvi s dýkou v jedné ruce a mečem ve druhé. Chtěla jsem ukončit jeho mizernou existenci... namísto toho jsem se ocitla tváří v tvář třetímu strážci.

Stále nepromluvil. Jen s pobaveným zábleskem v očích pomalu zavrtěl hlavou, jako by chtěl říct: *Jestli hodláš s někým bojovat, tak se mnou.*

Vzduchem se rozléhalo řinčení kovu. Pohyboval se jako vítr, byl hbitý a ladný. Kdykoli se jeho ostří přiblížilo k mé hlavě, čekala jsem, že to bude můj konec. Ale nebyl. Nějakým zázrakem se mi vždycky podařilo výpad včas odrazit.

A ve chvíli, kdy zpohodlněl, kdy očividně dospěl k závěru, že má o mých schopnostech dobrou představu... tehdy jsem se přestala držet zpátky.

Uvolnila jsem postoj a zvedla si ostří před obličej. Potom jsem vycenila zuby a poprvé zaútočila já na něj.

Udiveně vytřeštil oči a konečně promluvil.

Řekl jediné slovo: „Kurva.“

Neustoupil. Držel pozici. Poznal však, že mě podcenil. Naše meče se střetly. Oba jsme do toho dali všechno, protože jsme dobře věděli, co je v sázce.

Byl dobrý. Opravdu dobrý. Poskakovala jsem kolem něj, až okolo nás vířil písek. Nesměla jsem ani na okamžik polevit v ostražitosti.

Sekl mi po hrudním koši a já ho hruškou dýky praštila do předloktí. Zaslechla jsem prasknutí kosti. Ten parchant ani nemrkl. Přehodil si meč do druhé ruky a zasypal mě smrštěnými úderů, které mě málem srazily k zemi. Podařilo se mu říznout mě do klíční kosti. Jako by mě na hrudi olízl oheň.

Z jeho očí bylo zřejmé, že se usmívá. Myslel, že už mě dostal. A málem ano. Znovu se ohnal mečem, nepřímým výpadem, kterým mě upřímně zaskočil. Díky bohům za můj výcvik. Nebyl jediný, kdo uměl rychle reagovat. A rozhodně nebyl jediný, kdo se uměl rychle *hýbat*.

Přikrčila jsem se, kotrmelcem se přetočila a bodla dýkou vzhůru. Ostří našlo cíl a bylo po všem. Jen tak. Mrknutím oka.

Voják si toho nejprve nevšiml. Provedl otočku a chtěl znovu zaútočit, když vtom se mu podlomily nohy. Až tehdy si uvědomil, že je něco špatně.

Původně jsem chtěla nechat dýku zabořenou v jeho noze, aby měl pár vteřin navíc a mohl si svou smrt vychutnat. Nakonec jsem s ní však trhla dolů a vyryla mu do vnitřní strany stehna hlubokou ránu. Bylo to tak laskavější. Rychlejší. Po noze se mu řinuly pulzující proudy krve. Sklopil zrak a překvapeně hekl. A pak se zhroutil do písku. Mrtvý.

Trhaně jsem lapala po dechu a snažila se zklidnit hučení v uších. Já –

„To nebylo moudré,“ ozval se chladný hlas kapitána, který mě chtěl zatknout. Během souboje se odvrátil od Haydena a nyní

upřeně sledoval mě. „Uznávám, že jsem váhal, jak bys zrovna ty mohla okrást jednoho z královních strážců. Mýlil jsem se.“

Okolní svět se náhle znovu zaostřil. Viděla jsem zakaboněnou jednotku vojáků s tasenými meči. A Haydena. Svého mladšího bratříčka. Po tvářích se mu koulely slzy. Třeštil oči, jako by nechápal, co jsem právě provedla.

„Uteč, Saeris!“ sykl. „Běž!“

Kapitán se zasmál. „Ani všechny čtyři větry by ji nedokázaly odnést dost daleko, chlapče. Našel bych si ji kdekoli. Zabila dva královny muže a třetího zmrzačila. Podepsala si rozsudek smrti.“

„Ne! Počkejte! Zatkněte mě! To já jsem ukradl –“ Hayden se pokusil kapitánovi skočit do cesty, ale ten ho jen hrubě srazil k zemi.

„Ať je to, jak chce, právě ti zachránila život, chčipáku. Nezahazuj ho tím, že taky vztáhneš ruku na strážce.“

Jednotka ke mně vykročila.

Kapitán měl pravdu. Neměla jsem kam utéct. Odvedou mě a zabijí. Prohrála jsem. Ale Hayden měl stále šanci.

„To bude dobrý, Haydene,“ zavolala jsem na něj. „Běž za staroušem. Nechá tě u sebe bydlet. Jen jdi. Do večere jsem zpátky, slibuju.“ Lež jako věž, ale každá falešná naděje mi přišla lepší než nic. Potřebovala jsem, aby uvěřil, že se to celé vyřeší. Jinak by mě nikdy neposlechl. Pronásledoval by nás až k branám, hulákal by a dožadoval se mého propuštění. „Rozuměl jsi? Běž za staroušem, Haydene. Je to důležité. Jdi. Pověz mu, co se stalo. Musí to vědět.“

„Neopustím tě,“ vzlykal Hayden.

„Aspoň jednou v životě udělej, co ti říkám! Prostě běž! Nepotřebuju tvoji pomoc. Nechci, aby ses mi lepil na paty a kňoural jako ztracené štěně.“

Byla jsem na něj tvrdá, ale člověk občas musel pro dobro toho druhého říct něco krutého.

Haydenovi se zlostně zablesklo v očích, přesně jak jsem doufala.

Zatnul zuby, spustil ruce k bokům a můj vak dopadl na zem.
„Nevěděl jsem, že jsem ti tak na obtíž,“ zašeptal.

„Jo, Haydene, jsi. Nic jiného ani neumíš. A teď mě nechej na pokoji. Nechod' za mnou. *Nehledej* mě. ZMIZ!“



STO TISÍC LIDÍ

Jako malá jsem snila o tom, že se podívám do paláce. Představovala jsem si, jak mě jednoho dne zastaví na ulici a řeknou, že si mě královna Madra všimla, *mě*, ubohé pouliční krysy ze Třetího, a rozhodla se mě zaměstnat jako komornou. Dostala bych krásné šaty, ve vlasech bych nosila zapletené exotické rostliny a vybírala bych si ze stovek flakonů s parfémy. Každý den bych s královnou večerela a pochutnávala si na hostinách připravovaných kuchaři ze severu. Stoly by se prohýbaly těmi nejlahodnějšími pochoutkami a kuchaři by nás pokaždé překvapili něčím novým. Pila bych jen to nejdražší víno z Madřiných sklepů, protože bych pochopitelně byla její oblíbenkyně a tu by královna zahrnovala pouze tím nejlepším.

Postupem času se moje sny proměňovaly. Stále jsem si představovala, že mě Madra vysvobodí z chudoby a udělá ze mě svou komornou, ale už mi nešlo o šaty ani jídlo. Toužila jsem po té pozici, *potřebovala* jsem se stát královninou favoritkou, ne však proto, abych dala sbohem chudobě a stala se jejím mazlíčkem. V té době

už jsem si příliš vytrpěla. Viděla jsem až moc nespravedlnosti. Byla jsem svědkem tolika nevýslovných krutostí, že jsem nadobro přišla o nevinnost. Ne, chtěla jsem se stát královninou komornou, abych se dostala do její blízkosti a mohla ji *zabít*. Snila jsem o tom každou noc. Jen díky těmhle představám jsem si po matčině smrti zachovala zdravý rozum.

Vymyslela jsem milion různých způsobů, jak bych si mohla u věčné panny, milostivé paní a vládkyně Zilvarenu, nejctěnější královny zajistit audienci. Přehrávala jsem si různé scénáře – že si najdu práci v kuchyni paláce, že se připojím k potulné divadelní společnosti, která bude v paláci vystupovat během oslav Věčného světla, nebo že jednoduše vyšplhám po zdech a vloupám se tam. Naplánovala jsem je do poslední minuty, vychytala všechny mouchy a dospěla k závěru, že královnu *je* možné zabít. A že to dokážu já.

Nenapadlo by mě, že se v paláci ocitnu za těchto okolností. Ruce spoutané za zády, žebra pohmožděná a některá naštípnutá, s tmavnoucí modřinou, která mi rozkvétala pod pravým okem jako květina. Neměla jsem šest hodin lapat po dechu v titěrné kobce bez oken, zatímco mi po zádech stékaly proudy potu. *Tohle* v plánu nebylo.

Kapitán Harron – tak se ten parchant jmenoval, jak jsem vzápětí zjistila – mě neobřadně uvrhl do malé cely, abych tam počkala na výslech. Od té chvíle jsem nervózně přecházela sem a tam, sotva pět kroků ode zdi ke zdi, a v duchu počítala minuty, které postupně přešly v hodiny. Teď už jsem počítala jen proto, abych zabila čas a zahнала temné myšlenky, které na mě od příchodu útočily. Nesmím se nechat ovládnout strachem. Nikomu bych tím neprospěla.

Když pro mě kapitán Harron konečně přišel, odbíjely už městské zvony konec dne. Přes vyprahlé hrdlo jsem nemohla ani polknout, jako bych měla ústa plná písku, a z vedra jsem byla skoro v deliriu, přesto jsem se držela zpříma a sledovala ho s hrdě zdviženou

bradou. Zářivou zbroj vyměnil za koženou, ale hroživě působící meč měl stále zavěšený u boku, stejně jako kratší ostří v pochvě na druhé straně. Ležérně se opřel o zeď, zahákl palec za opasek a změřil si mě pohledem. Žádný velký dojem jsem na něj očividně neudělala.

„Kde ses naučila takhle bojovat?“ zeptal se.

„Proč mě zkrátka nepověsíte?“ vyštěkla jsem. „Jestli s tím trochu nepohnete, nebude už koho popravit.“

Kapitán povytáhl obočí. „O útěk bych se na tvém místě ani nepokoušel.“

Zakoulela jsem očima. „Myslela jsem to tak, že se tu *unudím k smrti*.“

Harron se nevesele zasmál. „Omlouvám se za zdržení. Ale neboj, královna umí své *hosty* zabavit. Potřebovala jen něco dořešit, aby se ti mohla plně věnovat.“

„Páni, mám to ale kliku. Jaká čest.“

Kapitán našpulil rty a přikývl. „To tedy je. Královna Madra se obvykle s nikým osobně nestýká.“

„Asi nemá moc přátel.“

Harron pohladil palcem hrušku meče. „Ten ostrý jazyk raději nechej tady. Tam, kam tě vedu, ti rozhodně neposlouží.“

„Možná tě to překvapí, kapitáne, ale většině lidí přijde můj ostrý jazyk zábavný.“

„Madřin smysl pro humor je o něco temnější, než jsi zvyklá, Saeris Faneová. Jen tak z legrace bych ji neprovokoval. Ale pro mě za mě si klidně posluž. Koneckonců jsou to *tvoje* poslední hodiny ve Stříbrném městě.“ Pokrčil rameny. „Připravená na setkání s královnou?“

„Umírám nedočkavostí.“ Hlas se mi našťestí netrásl, zato uvnitř jsem se klepala jako ratlík. Kapitán mě chňapl za paži, vyvedl z cely a pokračoval dál nižšími patry paláce. Nadechovala jsem se nosem a vydechovala pusou, ale pro jednu takhle techniku na moje zjitřené nervy vůbec nezabírala.

Dvacet čtyři let.

Tolik času mi bylo v tomhle proklatém, vedrem sužovaném světě dopřáno.

Byl to drsný a nelítostný život, přesto jsem tak nějak doufala, že se jím budu moct prodírat ještě o pár let déle.

Šplhali jsme po nekonečných schodištích, pořád výš a výš. Za každé škobrtnutí mě Harron odměnil prudkým štouchancem do zad. Konečně jsme se ocitli nad zemí. Stísněné chodby vystřídalys vysoké klenuté stropy, prostorné výklenky a znepokojivě živé malby zachycující vážné tváře Madřiných předchůdců a předchůdkyň. Aspoň jsem si myslela, že to jsou její předchůdci. V životě jsem nic tak přepychového neviděla, jenže jsem to nedokázala ani pořádně ocenit. Točila se mi hlava a před očima mi tančily mžitky. A navíc jsem šla na smrt. Zvláštní, jak blížíci se nevyhnutelný skon připraví člověka o chuť se kochat okolní nádherou.

Připadalo mi, že se plahočíme palácem už celou věčnost, ale ve skutečnosti jsem jen šla pomalu. Harron mi dokonce třikrát pohrozil, že si mě hodí přes rameno, jestli nezrychlím. V jednu chvíli jsem klopýtla a rozlehlá hala se se mnou zatočila ve víru barev. Kapitán mě hrubě podepřel a k mému překvapení mi zaryl do břicha čutoru s vodou.

Chytila jsem ji a odšroubovala uzávěr tak rychle, jak to jen moje roztřesené prsty dokázaly. „Jsem v šoku. Plýtvat vodou na mrtvé?“ „Pravda. Vrať mi ji,“ zavrčel.

Ale to už jsem pila. Byla jsem tak vyprahlá, tak zoufale dehydrovaná, že se mi voda propalovala hrdlem jako tekutý oheň. Bylo mi to jedno. Polykala jsem jako o život a hlasitě funěla nosem, jak jsem se současně snažila dýchat.

„Dobrá, to stačí. Vždyť se utopíš,“ varoval mě Harron a pokusil se mi vytrhnout čutoru z rukou. Rychle jsem uskočila. „To mi ji vyžahneš do poslední kapky?“ postěžoval si.

Tohle rýpnutí jsem už nemohla nechat bez odpovědi. Odtáhla jsem čutoru od úst. „Problém? Budeš snad muset najít nějaký kohoutek a napustit si čerstvou? Jaká hrůza. Úplně mi to rve žíly. Pověz mi, už jsi někdy zkusil vydržet aspoň jeden den na Madřiných přídělech?“

„Příděly stanovené *královnou* Madrou jsou více než štědré –“

„Já nemluvím o centru, ani vnitřních obvodech. Víš vůbec, kolik dostáváme *my*? Ve Třetím?“

„Určitě dost –“

„Ani ne dvě deci na den.“ Vrazila jsem mu čutoru do břicha tak prudce, až vyhekl. „Dvě. Deci. A není to čistá voda z kohoutku. Je z nádrže, do které tečou vaše zbytky. Víš, co to znamená?“

„Prochází filtrací –“

„Prochází *sítem*,“ zavrčela jsem, „které zachytí jen ten největší bordel.“

Harron nehnul ani brvou, přesto se mi zdálo, že jsem v jeho očích zahlédla cosi jako odpor. Zakroužil rameny, zavrtěl hlavou a zavěsil si čutoru křížem přes hrudník. „Pokud mají královnini rádci za to, že to tak stačí, já jim věřím. A koukni na sebe. Vypadáš docela zdravě.“

Na jazyku mě zasvrběla štiplavá odpověď: *Jen proto, že celý život kradu vodu z nádrží centra.*

Rychle jsem ta slova spolkla. Už tak jsem byla až po krk v maléru. Nepotřebovala jsem navrch k tomu ještě obvinění z krádeže vody. A taky jsem musela myslet na Haydena a Elroye. Bez vody navíc nepřežijí, a kdyby strážci jen tušili, že je možné odčerpávat vodu z nádrží, rychle by to zatrhli.

Harron mě znovu postrčil vpřed. Tentokrát už byly moje kroky na kamenné podlaze o něco jistější. „Chodíte si tu s těmi morovými váčky za opasky,“ odrfkla jsem si. „Tvrdíte, že je náš obvod v karanténě. Že jsme tam uvěznění proto, že jsme nemocní. Nakažliví.“

Jenže nejsme, kapitáne. Královna nás pomalu a systematicky tráví, protože jsme postradatelní. Protože se moc vyptáváme. Protože vzdorujeme. Protože jsme podle ní přítěž. Dává nám špinavou, zkaženou vodu a my umíráme. Zatímco vy si tady otočíte kohoutkem a napustíte si čistou, studenou. Nikdo ti nekouká přes rameno, nemlátí tě a neříká, že víc nesmíš. Zajímal ses někdy o to, proč –“

„Otázky nemám v popisu práce,“ utnul mě ostře.

„Ovšemže ne. Jak říkám, zkus se vyptávat a pomažeš šupem do Třetího. V mém obvodu se nešíří žádná nakažlivá *nemoc*. Ale *odboj*. Anarchie a vzdor jsou jako požár. A co děláš s požárem? Zadržíš ho. Uvězníš ho za zdí. Odepřeš mu kyslík a počkáš, dokud se sám nezadusí. Přesně to Madra dělá mým lidem. Až na to, že náš oheň ještě nevyhasl, jak doufala. Zůstaly jen uhlíky, to je pravda, uhlíky pohřbené pod popelem našeho obvodu. Jsou však stále dost horké. Víš něco o práci s kovem, kapitáne? Já ano. Nejostřejší a nejnebezpečnější zbraně se rodí v těch netvrdších podmínkách. A my *jsme* nebezpeční. *Všechny* nás proměnila ve zbraně. A proto se nás musí zbavit.“

Harron dlouho mlčel a pak řekl jen: „Jdi dál.“

Prošli jsme venkovním nádvořím, kde se tetelil horký vzduch, a k mé úlevě pokračovali pod obloukovým průchodem zpět do stinných zdí paláce. Harron už neutrousil ani slovo. Postrkoval mě hruškou meče vpřed nekonečným bludištěm výklenků a chodeb, dokud jsme nedorazili před vysoké dveře z tmavého dřeva. Byly tak třikrát vyšší a osmkrát širší než já. Kapitán vylovil z kapsy masivní, zrezivělý železný klíč a strčil ho do klíčové dírky.

K čemu potřebovala Madra ve své působivé pevnosti takhle hrozivé dveře a proč byly zamčené? Sžírala mě zvědavost, ale nezeptala jsem se. Harron by mi beztak neodpověděl a nejspíš se to brzy dozvím i tak. Možná mě co nevidět předhodí smečce pekelných koček.

S nepříjemným mrazením v zádech jsem se nechala kapitánem strčit dovnitř. Vzduch ve veliké, klenuté místnosti nebyl o nic chladnější než jinde v paláci, přesto působil jinak. Byl hutnější, jako by se tam už dlouho nevětralo. Ztěžka jsem se ploužila vpřed, jako bych se brodila tekutým pískem. Panovala tam tma rozháněná jedinou planoucí loučí na zdi.

Viděla jsem masivní pískovcové sloupy, přinejmenším třicet. Stály v úhledných řadách a podpíraly vysoký strop. Harron mě chytil za rameno a dál jsme kráčeli bok po boku. Naše kroky se síní hlasitě rozléhaly. Myslela jsem, že je úplně prázdná, ale když jsme se přiblížili k mihotavému světlu louče, které vrhlo stíny na okolní stěny, všimla jsem si kamenných schodů vedoucích na vyvýšené pódium.

Trčelo z něj cosi dlouhého a úzkého. Z dálky to vypadalo jako nějaká páka. Nedokázala jsem od toho odtrhnout zrak. Ten nejasný obrys mě dočista uchvátil a odmítal mě pustit. Čím blíž jsme byli, tím víc jsem se na něj soustředila. Jako by mě k němu něco táhlo, vábilo...

„To bych být tebou nedělal.“ Harron mě škuibnutím strhl dál od pódia směrem k planoucí louči. Ani jsem si neuvědomila, že jsem změnila směr a vydala se ke schůdkům. Byla jsem jako v transu, ale kapitánův tlumený hlas mě z něj vytrhl a vrátil mě do přítomnosti.

Zničehonic mě přepadla nevolnost. Voda, kterou mi Harron dal, se mi převalovala v žaludku a v ústech se mi hromadily sliny. Silou vůle jsem polkla. Nechtěla jsem tomu zmetkovi udělat radost. Měl pravdu, pila jsem moc rychle. „Kde to jsme?“ zašeptala jsem.

„Býval to Zrcadlový sál,“ odpověděl. „Ale to už je dávno. Stůj. A na útěk raději nemysli. Hemží se to tu strážemi. Dopadly by tě hned za dveřmi.“ Stoupl si za mě, popadl mě za zápěstí a spoutal je provazem. „Tak. A ani se nehni.“ Natáhl se pro louč na zdi a provrтал mě přísným pohledem. Půlka jeho hrdé tváře zmizela ve stínu vrhaném ohněm.

Vydal se zažehnout ostatní louče. Brzy jich kolem svítilo aspoň deset. Kroužky zlatavého světla odhalovaly vážné tváře dávno zapomenutých bohů vytesaných do kamenných zdí. Poznávala jsem jen dva z nich. Baleu a Min, ztělesnění zilvarenských sluncí – sestry, identická dvojčata. Krásné a kruté. Shlížely na mě s královskou netečností, zatímco Harron zapaloval i zbývající louče. Sál byl tak rozlehlý, že ani plameny všech loučí nedokázaly zcela rozehnat tmou, která se plazila po kamenných zdech, jako by zkoumala, kam až světlo dosáhne, a pokoušela se ho zatlačit zpět.

Ze všech sil jsem se snažila nedívat na ty schody, pódium a páku. Po očku jsem sledovala Harrona a silou vůle se soustředila na něj, přesto mě ke schodům pořád něco táhlo.

Okolní ticho mi přímo vibrovalo v uších – ten prazvláštní, zneklidňující pocit, jako když vzduchem zazní pronikavý výkřik, rozetne ho vedví a vzpomínka na něj se ještě zlomek vteřiny vznáší kolem a nechce zmizet v zapomnění. Podvědomě jsem zpozorněla a nastražila uši, jestli nezaslechnu hlas, který tam nebyl.

Harron se zastavil přede mnou. Světlo loučí vrhalo na jeho hnědé vlasy měděné odlesky. Nadechl se, jako by chtěl něco říct –

„Donesly se mi zvěsti,“ ozval se chladný hlas. Byl sytý a tichý a zcela nezpochybnitelně patřil ženě. Nadskočila jsem leknutím a rozhlédla se. Vůbec jsem neslyšela bouchnutí dveří ani další kroky na kamenné podlaze, a přesto tu s námi náhle byl někdo další. Královna Madra se vynořila z temnoty, jako by byla její součástí. Říkalo se, že je mladá. Krásná. Naprosto úchvatná. Párkrát jsem ji zahlédla z dálky, z blízka nikdy. Bylo k nevíře, že po tolika staletích vlády vypadá takhle.

Pleť měla světlou a bez poskvrnky, tváře mírně zružovělé. Její vlasy zářily jako zlato a byly husté a spletené do složitých copánků. Blížila se ke mně a měřila si mě bystrýma, prohnánýma modrýma očima. Rozhodně byla krásná. Nádhernější ženu jsem nikdy

neviděla. Šaty z tmavě safírové, hedvábné látky jí hladce splývaly po těle. Vypadala jemně a současně vznešeně, ale stejně jako všechno v tomhle podivném sálu i ona působila, jako by sem nepatřila.

Koketně se na mě usmála a bezmyšlenkovitě si přitom hrála se zlatým náramkem na zápěstí. Když se podívala na Harrona, odvrátil uctivě oči a sklonil hlavu. Jeho úslužnost ji očividně potěšila. Po chvalně mu položila ruku na rameno, přičemž se musela natáhnout, protože byl výrazně vyšší než ona, a pak se otočila znovu ke mně.

„Zvěsti jsou zákeřná věc,“ prohodila. Ještě před chvílí byl její hlas hlubší a sytější a náhle zněl jinak, mladistvě a jiskřivě, jako cinkot Elroyových skleněných nádobek. V její tváři se nezračila zlost. Spíš zvědavost a pobavení. Pousmála se a v očích se jí zablesklo cosi podobného laskavosti. „Já si na zvěsti nepotrpím, Saeris Faneová. Od zvěstí je to jen krůček ke klevetám a ty nemají nikdy daleko ke lžím. Tak už to chodí.“

Kroužila kolem mě a měřila si mě mazanýma modrýma očima. „Za ta pouta se omlouvám, ale na neurozené krysy ze Třetího si taky nepotrpím. Nikdy nevíš, kde ty jejich pracky byly. Rozhodně jsou vždycky špinavé a satén se hrozně špatně čistí.“

Neurozené krysy.

Její úsměv byl vlídný, stejně jako výraz v obličeji, ale slova prozrazovala pravdu. Zaklonila hlavu, aby si mě mohla prohlédnout lépe, a přitom mi ukázala hladký sloup svého krku. Na uších se jí třpytily diamanty a drahokamy zasazené v náhrdelníku jsem ani neuměla pojmenovat. Korunu však neměla, což mi přišlo zvláštní, vzhledem k tomu, jak honosně byla jinak oblečená. „Harron mi prozradil, žeš mě dnes okradla. A prý jsi *zavraždila* dva z mých strážců?“

Mlčela jsem. Nevyzvala mě, abych promluvila, a já nebyla dnešní. V minulosti jsem za podobnou chybu schytala od strážců facek až až. Dokud mi výslovně nepřikáže, abych odpověděla, nevydám ani hlásku. Madra si odfrkla, zvedla obočí a její úsměv se rozšířil.